

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN CIRCUSDRAAMA

N° 2254

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een Circus-Drama

HOOFDSTUK I

MOEKTHAR BELIM

Het grote scherm was juist opgegaan, en een negerdanser, gekleed in een wit en blauw gestreepte jas met hoge panden, een wijde broek en een zeer hoge hoed, ook al blauw en wit gestreept, huppelde het grote toneel op, zijn mond opengespleten tot aan de oren, zodat al zijn sneeuwwitte, blinkende tanden te zien kwamen.

Hij had een banjo bij zich van onwaarschijnlijke afmetingen, en zong, zich zelf begeleidend, met een kelderachtig geluid een negerliedje.

Het had niet veel te betekenen, op zichzelf, maar de neger zong het met zo'n holle, diepe stem, dat het klonk

alsof er in de verte een klok werd geluid. Hij wierp de banjo weg, de muziek zette plotseling een snelle jazzmelodie in, en de neger begon te dansen. Het was bijna onmogelijk zijn bewegingen te volgen, zo snel verzette hij zijn benen, en het klepperen van zijn schoenen, bijna een halve meter lang, klonk als het ratelen van de oorlogstrom zijner wilde voorouders, toen die nog leefden in de oerwouden van Afrika.

Steeds sneller klonk de muziek, de saxofoon jankte zijn oorverscheurende klanken uit, en de neger danste tot het zweet hem over het gelaat gutste.

De grote ruimte van het Olympia The-

ater was zo goed als geheel gevuld, en in de loge zag men het geflonker van talloze juwelen, sterk gedecolleteerde vrouwen, in ragfijne, zijden gewaden, terwijl hun met struisvogelveren versierde mantels en avondcapes achtere-loos achter hen op een lage stoel waren geworpen.

Naast de dames zag men de witte plekken van de glanzend gesteven overhemden van de heren, en de vonkjes van hun sigaretten.

Men wees elkander de echtgenoten aan van schatrijke beurskoningen, spoorwegmagnaten en petroleumvorsten, maar telkens weer gingen veler ogen naar de loge, vlak tegenover het toneel, waar twee heren gezeten waren, waarvan er een, de oudste, een olijkleurige tint had waarbij zijn donkergrijze ogen eigenaardig afstaken.

Hij was op westerse wijze gekleed, in rok, met uitzondering van zijn hoofddeksel. Dat geleek nog het meeste op een Perzische muts, en een Pers was de man in de loge dan ook inderdaad, het was Moekthar Belim, een neef van de Perzische troonopvolger. Hij vertoefde sedert enige dagen te New York, en reeds begon de algemene aandacht zich op hem te vestigen, wegens zijn rijkdommen, de wijze waarop hij ze besteedde, en zijn eigenaardig exotisch uiterlijk. Men had hem nog nooit in gezelschap van een vrouw gezien, nooit anders dan in dat van zijn secretaris, een jonge man met blauwe ogen, en het was dus niet te verwonderen, dat de blikken van menige bevallige Amerikaanse zich wendden in de richting van de Perzische nabob, wanneer deze zich in de nabijheid bevond.

Niemand wist eigenlijk met juistheid te zeggen, waaraan hij deze kennis ontleende, maar iedereen sprak van de onmetelijke rijkdommen van Moekthar Belim, die onuitputtelijk moesten zijn, en herinnerden aan de schatten van Aladin, in de sprookjes van Duizend en één Nacht.

Hij was knap, hij was jong, en dat hij buitengewoon rijk was, kon natuurlijk in het oog van geen enkele Amerikaanse een bezwaar heten.

Nu zat hij daar, vooraan in zijn loge, recht als een kaars, zijn secretaris een weinig achter hem, zoals het betaamt en tamelijk onverschillig kijkend naar het wonderlijke springen en huppelen van de neger, die door een soort danswaanzin bezeten leek.

Volkomen uitgeput hield de neger tenslotte op, en trok zich grijnslachend tussen de coulissen terug, terwijl het applaus klaterde.

Na hem kwamen een buitengewoon lelijke heer, en een buitengewoon mooie dame, die tezamen een nummer vertoonden, waarbij de rol van de heer voornamelijk bestond in het laten vallen van stapels borden, het ontvangen van klappen op zijn hoofd, en het omwerpen van alle meubelen, die er op het toneel geplaatst waren.

Hun nummer had veel succes, al duurde het maar een kwartier, en de directeur van het Olympia Theater bleek ook wel te weten wat hij aan « Madame Solange and partner » verschuldigd was, want zij hadden het laatste nummer voor de pauze, en dat wordt onder circus- en variété-artisten steeds beschouwd als verreweg het beste van het gehele programma.

De lichten in de zaal gingen thans weer aan, en nu pas kon men goed het flonkeren zien van de sieraden, waarmee de dames zich hadden getooid, die in de loges der eerste mezzanine zaten.

Sommigen verlieten hun plaatsen, om zich in de ruime foyers een weinig te vertreden, anderen bleven achterovergeleund in hun gemakkelijke fauteuils zitten en maakten van hun loges een soort ontvangsalon, waar zij de heren al of niet te woord stonden, die hun hulde kwamen bewijzen.

Ook de Perzische millionair was opgestaan, ook trof men hem aan in de overvolle foyer, waar het wemelde van schone vrouwen, die een fortuin aan juwelen bij zich droegen, en toen werd het plotseling zeer levendig achter de schermen, want de tweede regisseur, die van alles op de hoogte was, niet het minst van het intieme leven der artisten, kwam opgewonden mededelen, dat « Zijne Koninklijke Hoogheid », zoals hij de

Pers wel wat overdreven betitelde, op weg was naar het toneel.

Eerbiedig liep zijn secretaris een meter achter hem. Dat deze jongeman geen Pers was zag men aanstonds aan zijn blauwe ogen en zijn blond haar.

Maar de neef van de troonopvolger was het kleine trapje reeds opgegaan, dat naar de couloirs achter het toneel voerde, en werd daar aanstonds begroet door mijnheer Appletree, de directeur, die het zich niet had willen laten ontneemen, persoonlijk de hoge gast te begroeten, die alleen door zijn komst reeds zulk een prachtige reclame voor zijn zaak had geleverd, en dat nog wel geheel gratis, ja zelfs met toegift van geld, want hij had duur voor zijn twee logeplaatsen moeten betalen.

Handenwrijvend kwam Appletree op Moekthar Belim toe, terwijl een brede glimlach zijn vele gouden tanden deed schitteren, en sprak buigend:

— Zeer vereerd, dat Zijne Koninklijke Hoogheid mijn bescheiden inrichting met een bezoek onderscheidt. Mag ik vragen, of Zijne Koninklijke Hoogheid zich vermaakt heeft?

— Het is heel aardig, antwoordde de Pers met een diep keelgeluid, en het Engels met een eigenaardig accent sprekend. Ik heb mij geamuseerd. Ik wil spreken met Madame Solange.

Dat was bijna een bevel, en niemand dacht er een ogenblik aan, het niet in te willigen. Nog altijd oefent in de Verenigde Staten een titel een bijna magische invloed uit, in dat land, waar de dollar oppermachtig is, en dat zelfs geen adellijke titels kent.

Iedereen maakte dan ook buigend ruimte, toen mijnheer Appletree de hoge bezoeker voorging hem door een gang geleidde, stil hield voor een deur, waarop met verguldsel een grote ster geschilderd was, aanklopte en zei:

— Lieve Solange, er is een heer, die vraagt...

— En ik vraag aan die heer, of hij wil opvliegen, klonk van achter de dichte deur een luide vrouwenstem, ongeduldig en bits.

De directeur wierp een schuwe blik achter zich, en hernam toen met luide

stem:

— Het is geen gewone heer, Solange, het is Zijne Koninklijke Hoogheid Moekthar Belim.

Hij had nog nauwelijks goed uitgesproken, of de deur werd opengerukt, en Madame Solange vertoonde zich, in een staat, halverwege tussen het uittrekken van haar toneelcostuum en het aantrekken van haar eigen gewaad.

Zij had zich zoëven afgeschminkt en wreef haastig de laatste spoortjes vet van haar gezicht, terwijl zij zei, een en al liefvalligheid, met 'n half dichtgeknepen mondje:

— Duizendmaal excuus, Hoogheid, gij begrijpt wel, men valt mij zo dikwijls lastig, ik wist niet dat ik de eer zou genieten. Zoudt gij wel binnen willen komen?

Dat scheen nu juist het doel te zijn van Zijne Hoogheid, want hij stapte onmiddellijk de directeur voorbij, die snel plaats voor hem maakte, nam zijn astrakan muts af, boog voor de schone vrouw, en zei, reeds in de kleedkamer staande:

— Ik hoop niet dat ik u lastig val, Madame? En mijnheer uw echtgenoot zal mij toch wel toestaan...

— Mijnheer mijn echtgenoot kan naar de maan lopen, zei Madame Solange schouderophalend, en met de meest mogelijke minachting in haar stem. Hij heeft niets over mij te zeggen, en als het hem niet bevalt, dan moet hij maar een andere partner zoeken. Treedt binnen, Hoogheid, dan kunnen wij 'n kwartiertje praten.

Zijn Hoogheid wendde zich tot zijn secretaris en zei kortaf:

— Wachten!

Hij scheen een man te zijn, die wist wat gehoorzamen betekende.

Er verliepen omstreeks tien minuten, en toen ging de deur van de kleedkamer weer open, Moekthar Belim trad te voorschijn, sloot de deur achter zich, keek zijn secretaris glimlachend aan, nam een sigaret uit zijn gouden koker en liet zich door zijn secretaris van vuur bedienen. Vervolgens keek hij eens in de slecht verlichte gang, links en rechts en toen verrichtte hij iets zonderlings,

dat men zeker niet zou hebben kunnen verwachten: hij draaide de sleutel, die hij uit zijn zak had genomen, in het slot van de deur om, die toegang gaf tot het heiligdom van de schone Madame Solange, en liet hem toen weer in zijn zak terugglippen.

Maar de Pers scheen nu enige haast te hebben om deze wereld van verf, schmink, doordringende geurtjes, dure en ordinaire zeep, klatergoud en schijn te verlaten.

Hij maakte de directeur Appletree gelukkig met een handdruk, en schreed met hoog opgericht hoofd weer heen, nagestaard door de verlangende koristjes en danseresjes, die met een zucht moesten constateren, dat hun hier een prachtige kans was ontgaan, vooruit te komen in het leven.

Zij zouden juist het trapje weer afdalen, zijne Hoogheid en zijn secretaris, toen er vlak bij hen een deur openvloog, en er iets snel naar buiten kwam vliegen, dat tegen de Pers aanbondsde, en dat een levend wezen bleek te zijn, een nog jong meisje, zeker nog geen twintig jaar, eigenaardig aangekleed, want zij droeg reeds een eenvoudige blouse, maar haar benen waren nog gestoken in het lichtpaarse tricot, waarin de secretaris zich herinnerde, haar omstreeks een uur geleden te hebben zien optreden als parterre acrobate, met een man en nog een andere vrouw.

De Pers was nog nauwelijks van zijn verbazing bekomen, of een krijsende stem klonk en een zware vrouw, reeds geheel gekleed, vertoonde zich op de drempel, hief de vuist op naar het verschrikte meisje, en schreeuwde:

— En heb nu nog eens het hart om terug te komen. Jij, met je schijnheilige tronie. Dacht je dat ik het niet gezien had, dat je mijn man telkens aanhaalt. Je doet het, waarachtig, terwijl we werken ook.

— Maria, ik bezweer je... begon het meisje op smekende toon,

— Zweer jij maar niet. Ik geloof je niet. Je probeert mijn man van mij af te troggelen, gemene rotmeid. Maar ik heb er nou genoeg van, maak jij je nummertje maar alléén. We kunnen je mis-

sen als kiespijn. Is het zo niet, Jean?

Deze vraag was gericht tot een man, ook reeds aangekleed op zijn jas na, en die schoorvoetend naderbij kwam, het type van de variété-athleet, met brede schouders, en stierennek, een laag voorhoofd, en kort, glanzend, gescheiden haar.

De man scheen allesbehalve gesticht over deze twist, terwijl het niettemin duidelijk te zien was, dat hij zijn vrouw niet durfde te weerspreken, en ook liever niet wilde antwoorden op de laatste vraag. Hij mompelde half verstaanbaar:

— Alles goed en wel, maar als we Olga missen, hoe wil je dan ons nummer maken?

— Voor haar een ander, antwoordde de vrouw vinnig. Springers zijn er op het ogenblik genoeg te krijgen. Ik weet er die vrij zijn. Springers zijn er altijd veel meer dan dragers, dat weet je wel.

Zij stond op het punt, de deur dicht te gooien, en schreeuwde het verschrikte meisje nog eens toe:

— We hebben elkaar voor het laatst gezien, stoerie, en probeer niet mij weer onder de ogen te komen of er gebeuren ongelukken.

Met een bonzende slag viel de deur dicht. Aan de binnenzijde werd een sleutel omgedraaid.

Het meisje stond een ogenblik met gebogen hoofd tegen de muur geleund, ging toen op de deur kloppen, en zei zacht:

— Mijn kleren, Maria.

Er welde een droge snik uit de keel van het meisje op, terwijl zij de haar toegeworpen kleren opraapte.

Zij had de beide heren in de gang ternauwernood opgemerkt en sloop weg.

Moekthar Belim keek haar een ogenblik na, scheen ergens over na te denken, wenkte zijn secretaris, en beiden verlieten haastig het toneel, daalden het trapje af, de secretaris stopte de portier nogmaals wat in de hand, en zij stonden in de donkere, morsige zijstraat waarop de deur van de artistenuitgang uitkwam.

Zij verdwenen in de duisternis, en zij verdwenen voor goed, want van de Pers Moekthar Belim werd sinds dat ogen-

blik nooit meer iets vernomen. Het was alsof hij en zijn secretaris zich oplosten in een ongrijpbare mist...

Want de pauze was nog niet afgelopen, of in de foyer steeg een hevig gegil op van dames, die hun paarlencollier kwijt waren, of hun diamanten aigrettes, of hun kostelijke, saffieren hoofdtooisels. Ook in de loges vielen hier en daar schatrijke dames flauw, die be-roofd bleken te zijn van hun gouden handtas, waarin zich veel kostbaarheden bevonden: odeflesjes met edelgesteente bezet, kostbare horloges en geld.

Maar ontstond er in de zaal een grote consternatie bij deze ontdekking, achter de schermen was het nauwelijks minder erg gesteld.

Want de weinig benijdenswaardige echtgenoot van Madame Solange, die op zijn kloppen aan haar deur geen antwoord had gekregen, en die deur gesloten had bevonden, had om hulp geroepen, men was komen toesnellen, de deur was geopend met een der reservesleutels, en men had Madame Solange uitgestrekt gevonden op haar divan, bewusteloos en zonder haar kostbaar paarlen halssnoer, waarvan de waarde door haar echtgenoot, die zich de weinige haren uit het lelijke hoofd rukte, jamme-

rend op minstens 60.000 dollar werd geschat, waarbij hij wijselijk verzweeg, dat het ruime hart van zijn gade haar in staat kon stellen, zeer snel en gemakkelijk het geleden verlies weer aan te vullen.

Madame Solange was al gauw uit haar bewusteloosheid bijgebracht, en bij de ontdekking van de roof, had het weinig gescheeld, of zij had haar wederhelft, alsof die de schuldige was, met een zware koperen kandelaar de hersens ingeslagen.

Natuurlijk viel de verdenking onmiddellijk op de enige man, die de kleedkamer had betreden: op Zijne Koninklijke Hoogheid Moekthar Belim. Men begon naar hem te zoeken, naar hem zowel als naar zijn secretaris, zonder hem te kunnen vinden. Men vond hem de volgende dag evenmin, men vond hem in het geheel niet meer. Ook de bankier was niet meer te vinden, die de geldzaken van de Pers geregeld had, en sommigen verklaarden al dadelijk zonder omwegen, dat bankier en secretaris één en dezelfde persoon waren geweest. Die geheimzinnige Pers had die avond een buit gemaakt van omstreeks 250.000 dollars, aan de lage kant getaxeed.

HOOFDSTUK II

LES FRERES CASTAGNI

Twee dagen later, omstreeks tien uur in de ochtend, zat mijnheer Jack Beetle de veel gezochte en befaamde artiesten-agent, in zijn hemdsmouwen, en met een dikke sigaar in een der hoeken van zijn grote mond, in zijn bureau in de Vier en dertigste Straat, toen de kantoorjongen binnentrad, en hem toeriep:

— Castagni, baas. Drie stuks. Luchtwerk.

— Wachten, zei mijnheer Beetle laconiek.

— Niemand voor zijn beurt.

— Maar zij willen juist niet wachten, zij hebben haast.

Mijnheer Beetle nam heel langzaam en met hoog opgetrokken wenkbrauwen zijn sigaar uit zijn mond, op het horen van deze voor hem splinternieuwe openbaring: een artiest, die hem durfde zeggen dat hij haast had, en vóór zijn beurt met hem wilde spreken, terwijl er zeker nog wel vijf personen in de wachtkamer zaten.

En het ergste was, hij had de naam Castagni nooit gehoord.

— Is hij alleen?

— Drie man, baas. Een engagement, baas. Hij wil bij Appletree komen.

— Dadelijk maar bij Appletree? Waarom niet onmiddellijk in het Hypodroom? schreeuwde Beetle met een rode kleur van opgewondenheid. Ik ken de naam niet eens.

— Niks te verwonderen, baas, ze treden voor het eerst samen op.

Dit nu was zo ongelofelijk, het spotte zodanig met alles wat Beetle van zijn eigen waardigheid en onaantastbare majesteit dacht, dat hij zijn sigaar weer in zijn mond stak, en nijdig brommend het bevel gaf:

— Gooi ze er uit.

— Dat hebt u wel eens meer gezegd, mijnheer Beetle, maar ditmaal zal het toch niet zo gemakkelijk gaan, liet een heldere stem zich horen, en op hetzelfde ogenblik trad er een rijzig man het vertrek binnen, op de voet gevolgd door twee anderen, waarvan er een, een ware hercules, wel bijna een half hoofd uitstak boven de spreker, ofschoon die toch waarlijk niet tot de kleinsten behoorde en ver boven de middelmaat was. De derde man was fraai gebouwd, en het was op het eerste ogenblik voor de kenner te zien, dat hij lenig en zeer gespierd was.

Beetle was half uit zijn leuningstoel opgerezen, paars van drift en stotterde:

— Wie durft hier, zonder mijn bevel, binnenkomen? Dat is me nog nooit gebeurd.

— Dat wist ik wel, mijnheer Beetle, antwoordde de spreker van zoëven onverstoort. Wij weten, dat u een soort potentaat bent, een dictator, en bijna almachtig in uw rijk. Maar Castagni is ook niet voor de poes. Castagni houdt niet van wachten en al zijn er vijf artisten voor hem, hij wil toch de voorkeur hebben.

— Maar voor de duivel, barstte Beetle woedend uit, je bent nog nooit van je leven in het openbaar opgetreden.

— Des te groter zal de verrassing voor het publiek zijn.

— Ik weet niet eens wat je waard bent.

— Daar kunt u zich binnen een uur

zelf van overtuigen. Het circus Medrano ligt hier vlak bij, en daar mogen wij oefenen.

— Niemand kent jullie naam.

— Des te groter zal voor u de eer zijn, dat u ons hebt ontdekt.

— Ik zal me blameren.

— Integendeel, gij zult u met roem overladen.

— Ben je daar wel zo zeker van? hernam Beetle, ondanks zichzelf overbluft door de rappe antwoorden van de man die daar tegenover hem stond, en wiens grote lichaamskracht zelfs voor de leek onmiddellijk duidelijk werd uit zijn prachtig gebouwde gestalte, zijn brede borst, zijn dun middel, en zijn kaarsrechte benen. Wat voeren jullie eigenlijk uit? Ga jij maar weg, jongen, de heren kunnen blijven.

Zo verbaasd als hij in zijn gehele leven nog nooit was geweest, trok de kantoorjongen zich terug.

De baas, die aan volkomen onbekende artisten de voorrang verleende boven vijf wachtende sollicitanten, waaronder er één was met een wereldnaam. Nu liep de wereld zeker op haar einde.

Maar reeds had de woordvoerder van het drietal glimlachend geantwoord:

— Mijnheer Beetle, wij zijn luchtwerkers. Vaste trapeze, twee losse. Knie- en hielwerk. Maar dat is niet alles. Wij volgen nieuwe banen. U kent het nummer nietwaar? Meestal dezelfde kost, een vanger en twee springers, enkele en dubbele salto's halve schroeven en de rest. Maar hebt u het wel eens gezien, dat de vanger een van de springers bij de enkels opvangt en vasthoudt, en dat dan de tweede springer van de andere kant af komt aanzetten, en de handen van de eerste grijpt? Ja, ik wist wel dat u daarvan zou opkijken, mijnheer Beetle. Wij doen het, en als het toegestaan was, zouden we het ook zonder net durven doen. Is het niet zo, makkers?

De beide andere Castagni knikten zwijgend als Chinese mandarijnen.

Zij schenen het zakelijke deel geheel en al te hebben toevertrouwd aan hun welbespraakte medewerker, en vergevoegden zich er mee te luisteren.

Beetle luisterde ook, en met aandacht.

Hij vergat er zelfs zijn sigaar door, en vroeg, zijn kleine, zwarte krentenoogjes strak op de acrobaat gericht:

— En als jullie daar nu zo met zijn drieën onder elkaar hangt, hoe kom je dan weer op je trapezes?

— Door er heen te zwaaien, antwoordde Castagni eenvoudig. Eerst de derde man, dan de tweede. Ja, ik weet wel, het is een kwestie van centimeters, en als de trapezes niet hard genoeg door schommelen, kun je je nek breken, maar wij doen het dan toch maar.

Beetle zei niets meer.

Hij was opgestaan, had zijn polshorloge geraadpleegd, trok zijn jas aan, die over de leuning van 'n stoel hing, greep zijn hoed, belde om de jongen, en zei kortaf tegen hem:

— Ik ben er een uur uit. Op zijn minst. Stuur de hele bende maar weg, als ze niet verkiezen te wachten.

Met ogen als stuiters van verwondering ging de jongen heen.

De agent drukte zich zijn kaashoedje stevig op het hoofd en wendde zich tot de acrobaat met de woorden:

— Wij gaan naar Medrano. Ik moet je zien werken.

Er vloog even een flauwe glimlach over het krachtige gelaat van Castagni, die alleen maar ten antwoord gaf:

— Dat is goed.

— Mijn wagen, schreeuwde Beetle zo hard hij kon, de gangdeur openstotend.

Uit de wachtkamer klonken ongeduldige, toornige en teleurgestelde stemmen, maar de koning der agenten riep:

— Wie nog een woord durft kikken, gaat er uit en voor goed. Proberen jullie dan maar eens hier terug te komen. Wie het niet bevalt moet naar een ander gaan. Vooruit heren, laten we opschieten. Hoeveel tilt die man zowat?

Castagni, niet gewend aan de levendige geest van Beetle, die van de hak op de tak sprong, vroeg een weinig verwend:

— Welke man, mijnheer Beetle?

— Die Goliath, die je daar bij je hebt.

Castagni keek de reus eens glimlachend aan en vroeg:

— Hoeveel is het nu, James?

— Twee honderd een en negentig, tweehandig heffen, antwoordde de reus laconiek.

— Kilo's? schreeuwde Beetle, terwijl hij bijna een lichtsprong maakte.

— Wat dacht u dan? vroeg de hercules, terwijl hij dreigend op de agent toe kwam. Onsen? Grammen? Milligrammen soms? Wil ik u eens laten zien, wat ik met u kan doen?

Beetle was verschrikt achteruitgeweken, en antwoordde haastig, bijna de helft van zijn sigaar inslikkend:

— Nee... nee... dank je... ik geloof het wel. Ik ben er vast van overtuigd. Dat is dus nog twintig meer dan de Franse wereldkampioen in het gewicht-heffen.

— Normand, hielp Castagni hem vriendelijk lachend op weg.

— Juist, riep de agent uit. Het is verbazend. Twee honderd negentig kilo.

— Eén en negentig, verbeterde de reus met stemverheffing.

— Ja juist, precies, ik was het vergeten, zei Beetle grijnslachend. Maar, niet waar, aan die ene kilo denk je niet bij zo'n massa. En nu vooruit, opschieten, ik ben nieuwsgierig.

Men scheen het luide bevel van de agent in het grote kantoorgebouw reeds te hebben gehoord en dadelijk zijn bevel te hebben opgevolgd, want voor de deur vonden de vier mannen een grote limousine staan, een Packard, pas nieuw nog glanzend als een spiegel en bestuurd door een chauffeur in grasgroen livrei, en zeer veel goud op zijn borst en om de rand van zijn pet, want mijnheer Beetle was van oordeel, dat overmaat van reclame heel wat beter was dan te weinig reclame.

Zij stapten in, nadat de agent de chauffeur het adres had opgegeven, en een kwartier later hield de wagen, die snel gereden had, stil voor het reusachtige circusgebouw, in de Twee en veertigste Straat, dicht bij Times Square, en het viertal ging binnen.

In hun hemdsmouwen, enkelen in hun gewone plunje van de voorstellingen, waren een dozijn circus-artisten aan het werk. Dicht bij een der ingangen naar de stallen onderwees een reeds door

ouderdom gebogen man, met een volkomen kaal hoofd en een rossige knevel een klein jongetje, nauwelijks zes jaar oud, hoe hij zich in evenwicht moest houden op een gespannen draad, die op nauwelijks een voet hoogte boven het zand was gespannen, 'tgeen bewees, dat de jongen nog nauwelijks drie of vier lessen had gehad, want van dat tijdstip af wordt de draad steeds hoger en eindelijk op meer dan manshoogte boven de grond gespannen. Valt de jongen, dan moet hij maar zien dat hij goed neerkomt, zonder zijn enkels of zijn polsen te breken.

Het huilen stond de knaap nader dan het lachen, want de oude man onderwees, helaas, niet alleen met woorden, maar ook met behulp van een karwats, die meedogenloos de blote beentjes van het kleine ventje striemde.

Langs de rand van het circus draafde, kopschuddend, een pannaupaard en op het panneau stond een meisje, ongeveer dertien of veertien jaren oud, met een armzalig blousje aan en een kort broekje. Van haar middel, vastgemaakt aan de riem, die haar omsloot, liep een dun maar sterk touw over een katrol, in het midden van de arena afhangend van een staaldraad, en eindigend in de hand van een man met een blauwgeruit shirt aan, die haar telkens bevelen toeriep, met een stem, die gedachten wekte aan goedkope whisky en bier:

— Rechter opstaan. Meegeven met de galop, anders breek je je nek nog. Zet je voeten meer naar buiten, want zo meteen gooit de knol je er af. Niet naar het panneau kijken, maar naar zijn oren, hoe dikwijls heb ik dat nu gezegd. Trek nu geen gezicht, alsof je geen tien kunt tellen, lachen moet je, lachen.

— Dat is ook makkelijker gezegd dan bedaan, bromde de reus van het drietal, die de man in het blauwgeruite shirt een grimmige blik toezond. Ik zou hem zelf wel eens boven op de rug van dat paard willen zien. En het arme kind is zo mager als een talhout. Ik heb veel lust...

Hij deed al een stap in de richting van de man, in het midden van de are-

na, maar hij ving een blik op van Castagni, en ofschoon deze geen woord sprak, die ene blik scheen meer dan voldoende te zijn om hem in bedwang te houden.

Dicht bij de hoofdingang richtte een clown met eindeloos geduld en veel zachte woordjes een rose biggetje af, dat hem steeds knorrend trachtte te ontlopen, en in de doorgang naar de stallen oefende zich een jongleur in het balanceren van een zware tafel op zijn voorhoofd...

Daarmee was de gehele ruimte voorlopig in beslag genomen, en de andere artisten, over de lege zetels der klapstoelen verspreid, zaten geuwend en landerig te wachten tot het hun beurt was.

Helemaal alleen, bovenaan, met de rug tegen de oprijzende voorwand van de loges geleund, zat een meisje, met een bleek gezichtje, dat aanstonds de belangstelling scheen te wekken van Castagni.

Hij keek een ogenblik naar haar, en vroeg toen op zachte toon, zodat niemand anders hem kon horen, dan de jongeman met de blauwe ogen:

— Is zij dat niet? Is dat niet Olga, dat arme ding, dat door dat jaloerse wijf een paar dagen geleden uit haar kleedkamer in het Olympia-theater, werd geworpen, je weet zeker nog wel bij welke gelegenheid?

De jongeman keek even scherp haar richting uit, en antwoordde met een hoofdknikje:

— Zij is het. Ze zwerft hier zeker maar wat rond, hopen op een engagement. Wat moet die arme meid nu beginnen, zij, die altijd met twee anderen heeft samengewerkt?

Castagni scheen een ogenblik na te denken en antwoordde toen:

— Misschien kunnen wij haar wel gebruiken. Wellicht kan zij dienen ter bereiking van mijn doel...

— Je praat nog maar altijd over je doel, Edward, en al zou je mij levend villen, ik kan nog maar niet begrijpen, wat deze allernieuwste comédie van je...

— Stil, daar komt Beetle al aan. Ik zal je gauw genoeg alles zeggen, en doe

nu maar liever goed je best, want daar hangt veel van af.

Inderdaad trad Beetle, die een ogenblik gesproken had met Medrano, de directeur, op hen toe, en zei:

— Nu, jullie schijnen niet te hebben gebluft. Medrano heeft jullie zien repeteren. Maar ik moet met eigen ogen zien. Schiet maar wat op, ik wacht.

Heel hoog in het circus begonnen de elektrische zonnen te gloeien en hij kon nu de glinsterende trapezes ontdekken, hangend aan hun staaldraden en de beide platforms, die, dat zag zijn kenners oog dadelijk, abnormaal ver van elkander verwijderd waren. Veel verder dan meestal het geval is. Reeds waren stal-knechts bezig, het valnet te spannen, en ook dit was vrij wat langer dan gewoonlijk, dwars zich uitstrekkend over het circus. De touwladders werden neergelaten, en dit alles geschiedde, terwijl de anderen onverschillig bleven dooroefenen, zonder zich te bekommeren om wat er boven hun hoofden werd gedaan.

Alles was nauwelijks gereed, of op het tamelijk helder verlichte, grote toneel, tussen de ingangen naar de stallen gebouwd, kwamen de drie Gebroeders Castagni op, en hun verschijning ontrukte Beetle een onwillekeurige kreet van bewondering.

Zij waren alle drie gekleed in zeer dun zijden tricot van een zacht paarse glanzende kleur, en ofschoon hij in zijn leven al heel wat acrobaten gekeurd had, nog nooit had hij een drietal bijeen gezien, ieder voor zich onberispelijk gebouwd, en tezamen het schoonste geheel vormend, dat men zich met mogelijkheid kan denken; de reus met zijn zwaar spierenstelsel, zijn geweldige nek, zijn armen, die wel mokers schenen, zijn benen als sterke zuilen, en zijn gewelfde, brede borst: Castagni zelf, gelijkend op dier beelden, zoals de oude Griekse meesters ze bij voorkeur plaatsten in de voorhof van de tempels, die het heilige veld bij de Olympus omgaven, en de jongste, een Adonis gelijk, gespierd en toch slank, en herinnerend aan het staal, waarvan horlogeveren worden gemaakt.

Zij stonden een ogenblik doodstil, en

zonder het zelf te beseffen, hielden alle circus-artisten op met hun repetities, en keken naar hen.

Tegelijkertijd snelden de drie mannen op het net af, klommen er met behulp van de ladders op, en klauterden vandaar langs de afhangende koorden omhoog, naar hun trapezes.

Zij waren nog nauwelijks begonnen met de toeren of Beetle bemerkte, dat hij hier te doen had met uiterst bekwaame acrobaten, die schoonheid aan sierlijkheid en kracht paarden. De springers suisdan door de lucht, lieten hun trapezes los, en de vanger, na zich aan zijn hielen te hebben opgehangen, greep hen als het ware in de vlucht, met nimmer falende nauwkeurigheid, even schommelden zij dan gracieus heen en weer aan het einde van zijn sterke armen, zij wentelden zich om in de lucht als vogels, grepen opnieuw de terugzwaaiende trapeze, en met onbeschrijflijke sierlijkheid, luchtig als vlinders, die zich op een bloem zetten, kwamen zij weer terecht op hun platforms. Hun hoofdnummer overtrof alles wat Beetle tot dusverre gezien had. De vanger ging omlaag, na de koorden van zijn trapeze omtrent een meter langer te hebben gemaakt, en hij begon zijn lichaam een schommelende beweging te geven, steeds groter, steeds groter, en toen de hoog niet groter gemaakt kon worden, zette de eerste springer zich af, zwaaide heen en weer, liet los, maakte een salto, en het volgende ogenblik had de vanger hem bij de enkels gegrepen en zwaaide hij mede heen en weer, als een menselijke klokslinger. Toen hield iedereen beneden een ogenblik de adem in, want zonder zijn trapeze te gebruiken, maakte de tweede springer zich gereed tot de sprong. Daar kwam de menselijke klokslinger weer aan, als een losgelaten veer verliet zijn lichaam het platform, hij dook omlaag, als een zwemmer die in het water duikt, met ver vooruitgestrekte armen, recht als een pijl. Twee stevige handen grepen zijn polsen, en hij kwam de slinger verlengen met zijn eigen lichaam.

— Bravo, schreeuwde Beetle, hees van opwinding. Nog nooit gezien.

Maar de woorden bleven hem in de keel steken, toen de onderste man na twee schommelingen zijn lichaam weer in de ruimte wierp, de trapeze greep die in zijn richting kwam aanzwaaien, en het platform bereikte, dat eerst door de ander was gebruikt, die, losgelaten door de vanger, als een steen omlaag kwam suizen, op het laatste ogenblik zijn nek rondde, en op het net terugviel, dat hem opwierp als een vangbal. Sierlijk kwam hij op zijn benen neer, liep met grote stappen naar de zoom van het net, uit stevig gedraaid touw bestaande, en stond alweer op het toneel, waar zich de beide anderen, na zich op hun beurt uit de nok van het gebouw te hebben laten vallen, spoedig bij hem voegden.

— Kom eens hier, brulde Beetle, toen hij zag, dat zij reeds wilden weggaan, en in zijn haast bijna van de trap struikelde, jullie zijn geëngageerd. Ik garandeer jullie drie maanden aansluiting. Een wonder, een wonder. Ze zweten, waarachtig, niet eens. Nooit zo iets gezien. Zijn jullie al lang bij het vak.

— Anderhalve minuut, antwoordde Castagni laconiek. Want zolang zal het wel geleden zijn, dat u ons een engagement bezorgd hebt, mijnheer Beetle. En nu zult u ons wel toestaan, dat wij ons weer gaan verkleden, het tocht hier nog al.

De overige artisten waren alweer gaan repeteren, terwijl het net, knarsend en piepend, langs de sterke ijzerdraden terugschoof, en opgeborgen werd.

Het jongetje kreeg met de zweep, het meisje stond bibberend op het paneau, de man met het blauwgeblokte shirt bulderde, de clown sprak zacht tot zijn biggetje, en de equilibrist balanceerde de tafel op zijn kin.

Tien minuten later kwamen de mannen de arena weer binnen. Juist uitte het kleine ventje een kreet van pijn, toen de karwats zijn blote kuiten striemde.

Castagni trad kalm op de man met zijn kale schedel toe, en zei rustig, het kereltje van de draad tillend, dat schuw naar hem opzag:

— Ik ben er nog wel kort bij, collega, maar geloof me, ik weet dat ranselen volstrekt niets helpt. Hij wil het wel graag goed doen, niet waar, mijn jongen, maar je moet hem een beetje de tijd geven, en neem me niet kwalijk, maar je laat hem veel te lang oefenen. Kijk mé die zolen eens.

De acrobaat had een van de pantoffeltjes met dunne zolen uitgetrokken, en liet de man de onderkant van de naakte voet zien, die een diepe, rode gleuf vertoonde, waarvan de kleur sterk afstak bij het blanke vlees.

De man had zwijgend toegeluisterd, en beet hem woedend toe:

— Als jij zo sentimenteel bent, maker, dan deug je niet voor ons vak. Zonder ransel kom je er nu eenmaal niet.

— Dat betwijfel ik, hernam Castagni kalm. Maar of het zo is of niet, je zorgt dat ik dat ranselen in elk geval niet te zien krijg, anders zou ik onvriendelijk tegen je moeten worden.

Hij had de jongen voorzichtig op de grond gezet, die pijnlijk rondhinkte op zijn gemartelde, arme voetjes. Wie weet had die jongen die ochtend al uren op die strakgespannen dunne staaldraad moeten lopen, die op de duur leek te snijden als een mes.

Maar reeds kwam Beetle aanstormen, die de atleet bij de arm greep en hem wegvoerde.

Eenmaal buitengekomen, namen zij weer in de auto plaats, en een kwartier later waren de vier mannen weer vergaderd in het kantoor van Beetle, die heel druk sigaren aanbod, welke werden afgeslagen, en toen contracten te voorschijn haalde.

Maar nog voor zij hun handtekeningen zouden zetten onder een veertien-daags contract, kwam de kantoorjongen binnen, die zei:

— Daar is Olga weer, patroon, ze vraagt of u nog niets heeft.

— Zeg dat zij naar de weerlicht kan lopen, zei Beetle, niet zonder vriendelijkheid, maar nadrukkelijk.

Reeds wilde de jongen weer weggaan, toen Castagni de hand ophief, en zei:

— Een ogenblikje, daar valt mij in, dat mijn nummer nog veel beter kan worden, als ik er een goede vrouwelijke

partner bij heb. Ik teken het contract maar wij nemen Olga als nummer vier aan.

Hoofdstuk III

WAAR IS HARRIS ?

— En nu zul je mij toch een genoegen doen, Edward, door mij eens eindelijk te vertellen, wat het motief is, dat je er toe brengt, gedurende veertien achtereenvolgende avonden, op zijn minst, ons hachje in gevaar te brengen.

— Er is een net, zei Raffles schouderophalend.

— Er is een net, herhaalde Brand een weinig ongeduldig, maar dat net kan scheuren, men kan er naast vallen.

— Men kan op straat ook gemakkelijk onder een auto raken, viel Raffles hem bedaard in de rede. Komaan, amice, dat beetje gymnastiek heeft immers niets te betekenen, en het houdt ons lenig. Het is ook een veel prettiger bezigheid dan onze avonden zoek te brengen in variété theaters, bioscopen, bars, speelhuizen, en soortgelijke gelegenheden.

— Allemaal goed en wel, maar het motief.

— Beste, lieve, goede Charley, het spijt me dat ik het moet zeggen, maar ik had gehoopt, dat je dat motief zelf wel zoudt ontdekken. Wij vechten sedert een paar maanden tegen de Bende van het Kwade Oog, wij zijn er in die tijd in kunnen slagen, haar zeer zware nederlagen toe te brengen, en haar aan de rand van de afgrond te brengen. Maar, slechts aan de rand. Er is nog altijd een kern over, een restant, droesem, zo zou men het kunnen noemen, en ook dat moet verwijderd worden.

— Op jouw beurt moet je mij excuseren, Edward, wanneer ik als mijn mening te kennen geef, dat je sterk overdrijft, hernam Brand. De Bende heeft geen aanvoerder meer, zij is bijha al

haar kapiteins kwijt en ongeveer al haar luitenants, terwijl er een geduchte opruiming onder de gewone leden is gehouden. De politie kan gemakkelijk het overige af, en...

— Zou je denken? Dan moet je mij toch eens zeggen, waarom de politie nog altijd niet ontdekt heeft, waar Thomas Harris zich ergens bevindt.

Het bleef enige tijd stil, want hierop wist Brand niet zo spoedig te antwoorden.

Een paar dagen geleden was Thomas Harris, de multimillionnair, de bekende beurspeculant, omtrent wiens transacties allesbehalve vleiende geruchten liepen, op een geheimzinnige wijze verdwenen, nadat hij zijn kantoor in de namiddag had verlaten om te gaan lunchen, en die zelfde namiddag had mevrouw Harris een aanmaning ontvangen twee honderd vijftig duizend dollar te betalen aan de Bende van het Kwade Oog, op straffe van haar man nooit terug te zien.

Of dit vooruitzicht nu voor mevrouw Harris niet die verschrikkingen had, welke de schrijvers van de dreigbrief ervan gehoopt en verwacht hadden, of om welke andere reden dan ook, zij was met het briefje aanstonds naar de politie gelopen, zonder aan de gevolgen te denken, en de politie was, gelijk haar plicht haar voorschreef, dadelijk een grondig onderzoek begonnen naar de verblijfplaats van Harris, al deed zij dat ook met de wetenschap, dat al haar pogingen waarschijnlijk vruchteloos zouden blijven. De tweede dag had mevrouw Harris een tweede briefje van de Bende ontvangen, dringender nog dan

het vorige, en waarin zij werd aange-
maand te zorgen, dat binnen zes dagen
het geld er was, en dat zij, mocht het
geld niet op tijd binnenkomen, haar man
niet anders dan als lijk zou terugzien.

Het is zeer goed mogelijk dat me-
vrouw Harris ijverig dollars verzamelde,
om de twee honderd vijftig duizend bij-
een te brengen, maar dan merkte nie-
mand daar toch iets van, haar bankiers
niet, en de vrienden van haar man niet.

Uit de brandkast van haar echtgenoot
kon zij het benodigde bedrag onmoge-
lijk nemen, want die was juist twee da-
gen tevoren grondig nagezien door John
Raffles in persoon, en wat dat te be-
tekenen had, dat wisten zijn slachtof-
fers maar al te goed.

Mevrouw Harris vond er geen cent
aan contanten in, en niets anders dan
een paar pakketten aandelen in drie of
vier geheimzinnige maatschappijen, die
alleen maar bestonden in de verbeelding
van mijnheer Thomas Harris.

Het spreekt vanzelf dat de politie haar
de categorische vraag had gesteld, of
zij voornemens was, de losprijs te be-
talen of niet, en die vraag was herhaald
door dozijnen journalisten, maar me-
vrouw Harris had wijselijk het ant-
woord in het midden gelaten, en ver-
klaard dat zij het nog niet zeker wist.

Hoopte zij misschien, dat haar man
binnen de fatale termijn kans zou zien,
zich te bevrijden uit de handen van de-
genen, die hem op zulk een stoutmoedige
en brutale wijze midden op de dag
als het ware van de drempel van zijn
club hadden weggevoerd? Rekende zij
wellicht op de hulp van dezelfde man,
die reeds eerder voor een andere rijk-
aard, die in juist dezelfde omstandig-
heden verkeerd had, zo afdoende was
geweest? Verwachtte zij wellicht, dat de
politie zich toch knapper zou tonen dan
zij zelf geloofde, en de verblijfplaats
van haar ongelukkige echtgenoot zou
ontdekken?

Niemand wist dit met zekerheid. De
minuten, de uren, de dagen, gingen voor-
bij, en over vijf dagen, om zes uur in
de namiddag, zou het geld betaald moe-
ten zijn, of Harris zou sterven.

Dit alles bedacht Brand, terwijl hij

daar tegenover Raffles zat in hun ge-
meenschappelijke logeerkamer van een
eenvoudig logement, in de Twee en veer-
tigste Straat, niet ver van de Riverside
Drive, waar zij hun intrek hadden ge-
nomen onder de naam Castagni.

De jongeman keek een ogenblik be-
dachtzaam naar de punten van zijn
schoenen, en antwoordde toen:

— Ik geef je toe, Edward, dat er nog
Bendeleden moeten zijn, anders zouden
zij Harris onmogelijk gevangen kunnen
houden. Maar ik kan waarachtig niet in-
zien, wat je kan bewegen, het voor die
vent op te nemen, een schurk van het
zuiverste water, die je bovendien al be...
be...

— Bestolen hebt, hielp Raffles hem
glimlachend op weg.

— Om die de hand boven het hoofd
te houden, voltooide Brand haastig de
zin, om je voor hem in gevaar te be-
geven, misschien wel je leven op het
spel te zetten. Wat raakt ons eigenlijk
de kerel.

— Beste Charles, mijnheer Thomas
Harris raakt ons geen zier. Dat geef ik
onmiddellijk toe. Zijn huid is voor mij
niet kostbaarder dan die van een ko-
nijn. Maar, vinden wij de man, dan vin-
den wij waarschijnlijk ook het over-
schot van de Bende, dat zich nu zorgvul-
dig verborgen houdt in zijn holen, en
om dat te kunnen ontdekken, was het
goed, dat wij ons begaven onder het
volkje van circus en variété's.

— Waarom?

— Omdat ik er zeker van ben, dat
enkel van de Bendeleden nauwe be-
trekkingen onderhouden met koormeis-
jes en danseressen, en wel speciaal in
het Olympia Theater. En omdat ik daar
moeilijk meer kon komen als Moekthar
Belim, na onze kleine onderneming van
enige avonden terug, was ik wel ge-
noodzaakt naar een ander middel om te
zien, en als acrobaat kan ik vrijelijk om-
gaan met alle anderen, mij zelfs voor-
doen als aspirant lid.

— En hoe lang zal die grap moeten
duren?

— Wel, zolang de strijd duurt. Sla-
gen wij binnen vijf dagen, dan zal ik
onze vriend Beatie eerlijk schadeloos

stellen, en respijt betalen, wij zijn geen acrobaten meer, en...

— En wij keren de volgende dag naar Londen terug, voltooide Brand met schitterende ogen de zin.

— Je schijnt opgetogen te zijn bij dat vooruitzicht, merkte Raffles bedaard op. Ik voor mij verlang volstrekt nog niet terug naar Londen. Hier voer ik strijd, een opwindende strijd, onvergelykelyk veel spannender dan een jacht op leeuwen en tijgers, en al heb ik het te Londen ook wel eens aan de stok gehad met minderwaardige concurrenten, dit hier te New York is toch eigenlijk het ware.

— Dan zal ik er rekening mee moeten houden, dat we hier nog een half jaartje of zo blijven, zei Brand zuchtend.

— Trek nu maar niet zo'n bedroefd gezicht, amice. Je vindt het zelf niet zo onaangenaam, om eens wat afwisseling te brengen in het eentonige van ons bestaan.

Brand keek Raffles met veropenesperde ogen aan, en het klonk bijna als een kreet, toen hij uitriep:

— Eentonig bestaan? Nu, Edward, ik moet zeggen, dat je moeilijk te voldoen bent. Mag ik je er aan herinneren, dat wij hier reeds in de eerste week na onze komst méér beleefd hebben dan de gemiddelde burgerman in zijn gehele leven? Eentonig? Zou je mij eens willen zeggen wat dan eigenlijk een zogenaamd avontuurlijk leven is?

Wel, je zult mij over eentonigheid geen ogenblik horen klagen.

— Je houdt dus niet meer van gymnastiek? vroeg Raffles glimlachend.

— Dat weet je wel beter. Ik zou het heerlijk gevonden hebben, als ik weer eens wat aan sport had kunnen doen, maar dit is geheel iets anders, hiermee wagen we ons hachje.

Raffles keek de jongeman een ogenblik aan, en zei toen schouderophalend:

— Laten wij er niet meer over spreken, wij hebben belangrijker zaken te behandelen. Ik weet dat je er in je binnenste niets van meent, want ons leven loopt gedurende de weinige dagen, dat wij acrobaten zullen zijn, volstrekt niet

méér gevaar dan in normale omstandigheden.

— Normale omstandigheden? bromde Brand. Het is maar wat je normaal noemt. Maar ik zal zwijgen, er zal wel weinig aan te doen zijn.

— Volstrekt niets, amice, antwoordde Raffles koeltjes.

— Wij treden dus op in het Olympia Theater.

— Van overmorgen af. Onze agent zal aanstonds prachtige biljetten laten maken, ik geloof dat de schelm een zaakje in ons ziet.

— Dank je de drommel. Hij zal nog nooit zo'n nummer onder zijn ogen hebben gehad, zei Brand ongeduldig.

— Een weinig bescheidenheid zou je niet misstaan, Charles. En zie hier nu ons plan, wij zullen ons best doen, om onze agent te bevredigen, zodat wij het baantje houden, zolang wij zelve verkiezen, en wij zullen onze oren wagenwijd openzetten, en alles opvangen wat er achter de coulissen, in de stallen, en in de gangen gefluisterd wordt. Ik weet dat er onder het personeel leden van de Bende schuilen, voornamelijk vrouwelijke, en ik wil absoluut weten wat er met Harris is gebeurd.

Brand keek Raffles een ogenblik hoofdschuddend aan, en hernam toen:

— Je zult die wetenschap te laat opdoen, Edward. Binnen vijf dagen is de termijn verstreken, en zij zullen hem zonder omslag een kopje kleiner maken, als zijn vrouw de losprijs niet betaalt.

— Het zal zo'n vaart niet lopen, hernam Raffles. Vergeet niet, dat het thans voor het treurig overschot van de Bende er op of er onder is. Mislukt dit, dan kunnen zij wel voorgoed opdoeken, en zij zullen zich dus tot het uiterste inspannen, dat kwart millioen los te krijgen.

— Maar mevrouw Harris schijnt die som helemaal niet te willen betalen.

— Als zij ziet dat het ernst wordt, Charles, zal zij wel door een zure appel heenbijten, en het geld losmaken.

— Maar zij weet niet waar het Hoofdkwartier is. Misschien weet zij niet eens waar zij het geld moet deponeren.

— Houdt je de bandieten voor zo dom.

Zij hebben natuurlijk een veilige plaats aangewezen.

— Maar dan kan ik niet inzien, Edward, welke rol jij daarbij zult vervullen. Als mevrouw Harris het kwart miljoen inderdaad betaalt, is daarmee toch de hele zaak afgedaan?

— Voor haar en voor haar man misschien, en voor de Bende natuurlijk ook, maar voor mij niet. Voor mij begint ze dan pas.

— Daar begrijp ik niets van.

— Het is anders nogal eenvoudig. Mevrouw Harris mag dat bedrag wel betalen, daar zal ik zelfs op aandringen, maar ik zal niet toestaan, dat zij het aan de bandieten betaalt.

— Wie moet het dan in ontvangst nemen?

— Wel, ik zelf.

Het bleef tamelijk lang stil in het vertrek, en toen zei Brand brommend:

— Ik zie het al, wij gaan weer een heel levendig tijdperk tegemoet. Je wilt natuurlijk de rol spelen van een der bandieten, of iets dergelijks, het geld te pakken zien te krijgen, en... Dat is waar, wat gebeurt er dan met die arme Harris?

— Het treft me diep, beste kerel, dat jij je het lot van die « arme Harris » zo aantrekt, zei Raffles sarcastisch. Stel je maar gerust, ik zal geen cent van dat geld aanraken, als ik hem niet eerst in veiligheid weet. Daarom is het juist nu nodig, dat wij spoedig zijn verblijfplaats uitvinden, en om die uit te vinden moesten wij luchtacrobaten worden. Het was werkelijk een van onze weinige kansen, die wij moesten aangrijpen. Je bent toch van de partij?

— Je weet wel dat die vraag overbodig is, Edward. Je kunt als altijd op mij rekenen, en al is die Harris een grote boef, hij is toch een mens, en wij mogen niet dulden, dat hij in koele bloede wordt vermoord.

— Dat zeg je daar heel goed. En omdat hij zijn eigen leven toch wel op een kwart miljoen zal taxeren, zal ik dat geld, bij wijze van salaris, van hem afnemen, daar ik vrees dat hij het mij niet vrijwillig zal afstaan.

— Je bedoeling is zeker, dat wij van

dit ogenblik af vaak in het circus zullen zijn?

— Wij mogen er bijna niet weg zijn, amice. Wij mogen ons ook volstrekt niet op een afstand houden, maar moeten ons daarentegen voordoen als niet al te kieskeurige kornuiten, die wel graag zouden willen mee-eten uit de welgevulde ruif, die de Bende van het Kwade Oog steeds voor haar leden gereed houdt. Kortom, wij moeten vertrouwen wekken, en het zal zeker niet lang duren, of wij weten wel iets meer.

— Nu nog iets, Edward, was het je ernst met je opmerking, dat wij dat meisje, die Olga, bij ons troepje zullen opnemen?

— Volkomen ernst.

— Maar wat heeft het voor doel?

— Al zou het alleen maar voor doel hebben, haar aan werk te helpen, dan zou dat reeds voldoende zijn, maar zij heeft samengewerkt met die Madame Maria, waarvan ik bijna zeker weet, dat zij iets uit te staan heeft met de Bende. Ik heb het gezicht van die vrouw vaker gezien, in een dievenkelder, en ik meen mij zeer goed te herinneren dat zij er bij was, toen anderhalf jaar geleden de politie hier een razzia hield onder het gespuis, dat werd aangetroffen in een van die onderaardse plaatsen van bijeenkomst, zoals men ze te New York bij dozijnen vindt.

— Maar dat meisje zag er helemaal niet uit, alsof zij zelve bij die bandieten thuis hoort, riep Brand uit.

— Dat is ook m'n mening, maar daarom kan zij er toch wel iets van af weten. Maar stil, ik geloof dat ik daar al lichte stappen op de trap hoor, daar is zij waarschijnlijk, zoals ik haar verzocht had.

— Je zult haar toch niet in het geheim nemen? vroeg Brand, zachtjes nu, omdat de stappen de deur reeds naderden.

— Daar denk ik natuurlijk niet aan, tenzij het volstrekt niet anders kan, en ik eerst haar karakter heb kunnen doorgronden.

Reeds werd er bescheiden op de deur geklopt, en toen trad Olga binnen met een kleur op de wangen, en glanzende

ogen.

Zij kwam dadelijk met uitgestoken handen op Raffles toe, en zei met een licht buitenlands accent:

— Laat ik je nog eerst danken voor wat je gedaan hebt, mon ami. Ik was al wanhopig, want het is in deze tijd niet zo gemakkelijk, iets anders te vinden, vooral wanneer je in de wielen wordt gereden. Maria heeft nu het land aan mij, en ze zal alles doen om mij het leven onmogelijk te maken. Zij heeft veel vrienden onder de theateragenten, en als zij die weet te bewerken...

— Aangename toestanden, zei Brand ironisch. Als de broodnijd zich hier laat gelden, dan kan de partij, die het onderspit delft, wel naar het armenhuis gaan.

Het meisje keek Brand met haar heldere ogen een beetje verbaasd aan, en zei toen:

— Dat gebeurt ook vaak. Weet je dat dan zelf niet eens? Hoe lang zijn jullie erbij?

— Erbij? Waarbij? vroeg Brand verwonderd.

— Bij het vak natuurlijk. Jullie werken zeker allang met zijn drieën? Ik voel me als een indringster, en toch hoop ik dat jullie mij nu niet weer wegjaagt. Mon Dieu, ik zou geen raad weten.

— Je hoeft daar niet bang voor te zijn, Olga, zei Raffles, die haar aandachtig had opgenomen. Hij vond haar niet het gewone type met grove trekken, geverfde oogleden, en een schelle stem. Zij had mooi blond haar, als gesponnen goud, en hoewel zij niet bepaald knap was, verleenden haar fijne trekken, en vooral haar grote, grijsblauwe ogen, een ongemene bekoorlijkheid aan haar gelaat. Zij had ook niet dat mannelijke, vierkante, dat aan zovele vrouwelijke acrobaten eigen is, maar haar lichaamslijnen waren teder en zacht.

Toch wees ieder gebaar op lenige spierkracht en langjarige oefening.

— Je zult bij ons blijven, zei hij zacht. Tenminste zolang je zelf wilt. Wij zijn zelfen nog niet zo lang bezig, en het publiek ziet er graag een vrouw bij. Maar heb je al eens luchtwerk gedaan, dat is nu maar de vraag, en daarmee

had ik eigenlijk moeten beginnen.

Het meisje boog het hoofd, als schuld-bewust, en stamelde toen het antwoord:

— Eerlijk gezegd, neen. Maar toch nam ik je voorstel dadelijk aan. Ik heb nog pas een paar maanden geleden aan de trapeze gewerkt, parterre werk. Ik weet wel, het is heel iets anders, maar als je met me wilt oefenen, een paar dagen, bang ben ik nooit geweest.

— Wij zullen zien, zei Raffles, zijn blikken niet van haar afwendend. Waarom doe je het eigenlijk? Kun je onmogelijk wachten tot je andere partners hebt gevonden bij het werk dat je gewend bent te doen?

— Onmogelijk. Ik moet altijd door blijven verdienen. Ik moet zorgen voor mijn moeder, die ziek is en dure geneesmiddelen nodig heeft en voor mijn broertje, die nog pas zeven jaar is. Vader is allang dood, en... maar dat zijn dingen, waar je wel niet veel belang in zult stellen?

— Dat doe ik toch inderdaad wèl, her-nam Raffles. Hoe heet je eigenlijk precies? Ik moet het weten voor het contract.

— Mijn eigen naam is Olga Makovska, ik ben een Poolse. Ik heb lang in Parijs gewoond. Maar mijn circusnaam was in de laatste jaren dezelfde als die van Maria. Je stuurt me dus niet weg, nu ik je bekend heb, dat ik het werk nooit gedaan heb?

— Neen, dat doe ik niet, Olga. Maar er kan natuurlijk geen sprake van zijn, dat ik je laat optreden, voor je duchtig met ons geoefend hebt, en dan laat ik je, om te beginnen alleen nog maar een paar gemakkelijke toeren doen, aan de stilhangende trapeze. Apropos, waarom ben je eigenlijk van Maria en haar man afgegaan?

Het meisje werd heel rood in het gelaat en antwoordde toen met afgewende blik:

— Zij was zo jaloers, zij geloofde dat haar man en ik... maar ik zweer je dat ik volstrekt geen schuld heb. Hij ook niet, trouwens, hij dacht, geloof ik, niet eens aan mij. Maar zij was zo afschuwelijk jaloers, en...

— Stil maar. Meer behoef ik niet te

weten. En, geef me nu maar je adres, dan gaan wij eens samen naar je moeder kijken, zien of wij niets voor haar kun-

nen doen, en vervolgens moet je met mij mee om op het bureau van Beetle je naam onder het contract te zetten.

HOOFDSTUK IV

DE TRAPEZE

Een paar uren later was alles geregeld. De «Duivels der Lucht», thans met hun vieren, hadden gezamenlijk geluncht, en daarop was men weer naar het circus Medrano getrokken, waar nog eenmaal gerepeteerd zou worden, thans met Olga Makovska, alvorens het hele toestel daarboven in het circus zou worden losgemaakt en overgebracht naar het Olympia Theater, om daar opnieuw in de nok van het reusachtige gebouw te worden bevestigd.

Het toeval was Raffles gunstig geweest bij de verwerving van trapezes, rekstokken en toebehoren, die hij voor een lage prijs had kunnen overnemen van een viertal luchtacrobaten, die te oud werden voor deze tak der acrobatiek, en zich voortaan alleen maar op de begane grond durfden bewegen.

Raffles en Brand hielden persoonlijk een oogje op het vast maken van hun toestellen, en liepen heen en weer over de smalle planken in de nok, zich vasthoudend aan de dunne staalkabel, en keken toe, dat alle schroeven en moeren stevig werden aangedraaid, dat de trekkabels behoorlijk gespannen werden, en dat er niets mankeerde aan de trapezes.

Het was toen omstreeks drie uur in de namiddag, en er werd op het toneel gerepeteerd.

Van hun hoge standplaats keken de beide mannen, naast elkander staande op het smalle loopbruggetje, een ogenblik naar het toneel, waar de personen kleine poppetjes leken, totdat Brand opmerkte:

— Ik zou zeggen, dat ik daar Maria Kirsch, de vroegere partner van onze

Olga zie.

— Daar zit niets verwonderlijks in, ze treedt hier nog altijd op, antwoordde Raffles.

— Maar ik zie nu twee mannen, die met haar samenwerken.

— Dat klopt. Olga is vervangen door een jeugdige collega, en als mijnheer Kirsch er soms lust in mocht hebben, dan kan hij nu, op zijn beurt, jaloers worden.

De twee vrienden keken er een ogenblik naar, hoe de drie acrobaten, de mannen eenvoudig in hemdsmouwen, de vrouw in een soort sportblouse en een kort, wijd kniebroekje, op elkanders schouders sprongen, salto's maakten, en elkander telkens iets schenen toe te roepen.

En toen kwam Olga het toneel oplopen, opgewekt en verheugd, want haar eerste repetitie was niet al te slecht gegaan, de grote hoogte had haar geen vrees ingeboezemd, en zij keek dadelijk naar boven, tot zij, niet zonder moeite, haar beide nieuwe collega's ontdekt had, naar wie zij vriendelijk wuifde.

En zij zagen ook, hoe Maria Kirsch plotseling ophield met haar oefening, en met de vuisten in de zijde gesteund, toekwam op het jonge meisje. Zelfs hier boven was het te horen, dat zij op dreigende toon iets tot haar schreeuwde, wat ook duidelijk genoeg te zien was aan de verschrikte houding van Olga.

Haar man scheen tussenbeide te willen komen, maar de helleveeg duwde hem met een zwaai van haar sterke arm eenvoudig terzijde, en bleef maar schreeuwen, totdat eensklaps uit de coulissen Henderson, de reus, te voorschijn

trad, die rustig naast het meisje ging staan, haar met een beweging van zijn arm wat opzij schoof en toen het woord tot de scheldende vrouw scheen te richten.

— O lieve hemel, als dat maar goed afloopt, zei Brand, zacht het hoofd schuddend. Als nu mijnheer Kirsch zich er ook weer mee bemoeit, zijn de poppen aan het dansen, en hebben wij alweer ruzie, voor wij nog goed en wel begonnen zijn, en dat kan toch onmogelijk met je plannen stroken.

— Natuurlijk doet het dat niet, bevestigde Raffles. Ik hoop dat onze reus zich weer niet door zijn drift laat meeslepen, en dwaze dingen doet. Laten wij maar gauw naar beneden gaan, voor zover ik kan zien, is hier alles in orde.

Ondertussen deed Henderson zijn best de tierende acrobate tot kalmte te brengen, en ook om er haar echtgenoot bij te betrekken, maar deze scheen niet de minste lust te gevoelen zich met de zaak te bemoeien, op het zien van de dreigende houding van de hercules, over wiens verbazende kracht hij reeds merkwaardige dingen had vernomen.

In een oogwenk stond Raffles naast het meisje en richtte zijn grote, grijze ogen met een koude uitdrukking op het rode gezicht van Maria Kirsch, terwijl hij vroeg:

— Mag ik weten wat dit misbaar te betekenen heeft? Wat heeft deze jongedame u gedaan?

De vrouw liet een krijsend lachje horen, sloeg zich met de platte handen op de dijen, en gilte in een aanval van hysterische woede:

— Jongedame, jongedame, ha, ha. Die is goed. Het zal me de jongedame wel zijn. Geloof maar gerust, dat zij ook wel zal weten, waar Abram de mosterd haalt. Je zult plezier van haar beleven. Ze heeft ze achter de elleboog. Heb ik soms niet gezien hoe ze daarnet weer knipoojjes gaf aan mijn man?

Nu scheen het jonge meisje, dat doodsbleek geworden was, iets te willen zeggen, maar Raffles duwde haar zacht terzijde, en zei kortaf tot de nijldige vrouw, die over het gehele lijf trilde van woede:

— Wij moesten dat hoofdstuk van de knipoojjes nu maar sluiten. U weet evengoed als ik, dat u liegt. Olga heeft er niet aan gedacht, uw man knipoojjes te geven, en ik wil daar nooit weer iets van horen, of we worden kwade vrienden.

De vrouw liet een minachtend gesis horen, en zei verachtelijk:

— Mijnheer zegt « u » tegen me. Mijnheer is deftig. Mijnheer trekt de partij van dat jonge mirakel. Maar je moet niet denken, dat ik geen ogen meer in mijn hoofd heb. En als ik haar snap, die vloddermadam, die me denkt te sarren, omdat ze bij julle is, dan zal ik haar ogen dichttimmeren.

Reeds hief ze dreigend de vuist op, ondanks een waarschuwend woord van haar man, die de gehele zaak tamelijk vervelend scheen te vinden, toen Raffles een kleine buiging maakte voor Olga, haar zijn arm bood, en met haar tussen de coulissen trad.

— Allemachtig, ik besterf het, gilte Maria Kirsch achter hun rug. Mijnheer de Baron geeft de Gravin een arm. Het is om te gieren! Susanne, daar kan jij met je honden en apen nog niet aan tippen.

De laatste woorden waren gericht tot een corpulente vrouw met een aankomend kneveltje, die nieuwsgierig was komen toelopen, een klein aapje op de arm dragend, en terwijl twee sneeuwwitte poedels haar op de voet volgden.

Maar dat was te veel voor Henderson,

Hij trad op de vrouw toe, liet haar zijn geweldige vuist zien, en zei, zo bedaard als het hem mogelijk was:

— Luister jij eens, Madam viswijf. Ik kan jou zelf natuurlijk niets doen, omdat je in het dagelijks leven rokken draagt, maar als je nu nog één woord tegen het meisje durft krikken, dan sla ik die lummel van een man van je zo plat als een oud stuivertje, en je nieuwe aanwinst er bij, omdat het toch in een moeite door gaat. Ik heb persoonlijk niets tegen hem, want hij staat er bij alsof hij geen tien kan tellen, maar iemand moet toch de lijdende partij zijn, zoals de haas zei, toen de stroper hem een schot hagel in zijn derrière

schoot. Je bent nu gewaarschuwd, wij houden geen van drieën van ruzie, maar als we ruzie maken, ga dan gerust de ziekenauto maar halen, en als je toch de deur uitgaat, meteen naar een begrafenisondernemer.

Henderson keerde zich om, en volgde Raffles op de voet, terwijl hij schel een deuntje floot, dat hij de vorige avond in dezelfde schouwburg gehoord had.

Nauwelijks was het viertal alleen in een van de brede gangen, die achter het reusachtige toneel liepen, of het meisje barstte in een zenuwachtig snikken uit, waarvan het hele tengere lichaam schokte, en stamelde bijna onverstaanbaar, met gebruikmaking van vele Franse en Poolse woorden:

— Het is niet waar, het is niet waar, die vrouw liegt, waarom haat ze mij zo?

— Stil maar Olga, stil maar, zei Raffles, terwijl hij haar kalmerend even over het glanzende haar streek. Wij weten immers wel dat zij liegt, wij geloven je. Trek je er niets van aan. En maak je vooral niet zenuwachtig, bedenk dat een acrobate, vooral een die in de lucht werkt, zich niet door haar zenuwen mag laten overheersen.

Het meisje keek hem een ogenblik aan stak hem de hand toe, lachte door haar tranen heen, en zei:

— Wat kan het mij ook schelen, ik werk nu met jullie samen, en als jullie maar gelooft, dat ik altijd, altijd...

— Zeg maar niets meer, Olga, viel Raffles haar in de rede. Ik geloof dat ik wel iets weet van gezichten, en het jouwe heeft me dadelijk aangestaan. Doe je best om er niet meer aan te denken, en bedenk maar, dat over veertien dagen het leed geleden is. Dan gaat zij links, jij gaat rechts, en jullie zullen elkaar misschien nooit meer terugzien.

Olga schudde droevig het hoofd, en zei:

— Laat ik daar maar niet op rekenen, wij artiesten zien elkaar herhaaldelijk terug, maar het is toch een geluk, dat we allebei acrobaten zijn, haar nummer en het mijne komen niet dikwijls samen op één programma voor.

Brand was infussen op Raffles toegegaan, en zei zachtjes:

— Ik wil je er alleen maar even aan herinneren, Edward, dat het bijna halfvier is. Wij hebben een samenkomst met Beetle, en dan zouden wij hier nog repeteren, in het nieuwe gebouw.

Raffles keek een ogenblik naar het witte gezichtje van Olga, die op enige afstand stond, en antwoordde even zacht.

— Als het haar maar niet te sterk heeft aangegrepen. Maar komaan, wij zullen haar heel eenvoudige toeren laten doen, ik ben tot je dienst, laten wij maar gaan.

Hij wierp nog eens een blik naar boven, waar toneelknechts over de smalle bruggetjes heen en weer liepen, hier en daar zelfs moesten kruipen, of schrijlings zich moesten voortbewegen, zo wankel waren zij bevestigd, en toen wendde hij zich weer tot het jonge meisje, nam haar zacht en vriendelijk onder de arm, en voerde haar weg.

Dicht bij de artisteningang stond een jonge man, die blijkbaar zo even was binnengekomen, en haastig op het jonge meisje wilde toetreden, toen hij verlegen bleef staan op het zien van Raffles, die glimlachend van hem naar Olga keek, op wier gezichtje zich een donkere blos verspreidde.

— Laat ik mijnheer even aan je voorstellen, Philippe, begon zij toen, blijkbaar verward. Hij is Alberto Castagni met wie ik nu het nieuwe nummer maak. Alberto, dit is Philippe Chaudois. Hij is bij de troep Japanners, je zult hem wel hebben gezien.

Inderdaad herinnerde Raffles zich een gezelschap van zeven of acht zeer goede, Japanse jongleurs te hebben gezien in hun nationaal costuum, en hij had toen al dadelijk gedacht, dat een paar van die nog jonge mannen waarschijnlijk evenmin Japanners waren als hijzelf het was, en dat zij alleen maar hun gelaat een weinig geel hadden gekleurd, en hun wenkbrauwen boogvormig hadden bijgeschilderd, terwijl het kleurige wijdplooiende gewaad de rest deed.

Hij had met een glimlach de jongeman de hand toegestoken, die nauwelijks twintig jaar oud kon zijn, en zei toen:

— Het doet mij genoeg, kennis met

u te maken, mijnheer Chaudois. U bent zeker een Fransman, naar uw naam te oordelen?

— Ik ben een Pool, mijnheer, want ik werd in Warschau geboren, maar ik heb toch lange tijd in Parijs gewoond. Bent u tevreden over Olga? Is het niet al te gevaarlijk?

— Ik ben heel tevreden, en gevaarlijk zal het niet zijn, dat beloof ik u.

— Er zijn wel eens meer luchtaerobaten naast het net gevallen, riep Chaudois uit, en plotseling werd zijn gelaat bleek, terwijl hij keek naar het jonge meisje, en haar hand greep.

— Dat zijn grote uitzonderingen, mijn jongen, en dan was er altijd iets niet in orde met de toestellen, antwoordde Raffles geruststellend. En nu zullen wij deze jongedame maar een kwartiertje aan uw hoede overlaten. Ik geloof dat u elkaar zeer goed kent. Daarna moeten wij haar nog opeisen voor een repetitie, want morgen is ons eerste optreden, en wij moeten goed beslagen ten ijs komen.

De jongeman keek Raffles een ogenblik aandachtig aan, en er kwam een uitdrukking op zijn gelaat, alsof hij diep ergens over nadacht. Raffles had gelegenheid, op te merken, dat hij een beschaafd uiterlijk had, en dat hij het Frans uitstekend sprak, vloeiend en zonder enig accent.

Waarschijnlijk stond hij hier alweer tegenover een van die talloos velen, die door de laatste wereldoorlog enige sporten van de maatschappelijke ladder waren omlaag gegleden, soms wel tot onder aan toe.

En misschien dacht de jongeman op zijn beurt wel juist hetzelfde van Raffles, wiens edele houding, wiens gehele optreden hem dadelijk hadden geïmponeerd.

Maar beide mannen waren bescheiden genoeg, geen verdere navraag te doen, waarschijnlijk beseffend, dat zij daardoor elkanders trots konden kwetsen, en zij namen met een handdruk afscheid. Raffles wenkte Brand bij zich, die op een paar passen afstand glimlachend had toegezien, en toen zij alleen stonden in de nauwe zijstraat, die langs het grote gebouw liep, en waarop de deur van de

artisten-ingang uitkwam, zei Raffles zacht:

— Nu, men behoeft geen zeer scherpe ogen te hebben, om te zien wat er tussen die twee gaande is.

— Waarom treden zij eigenlijk niet samen op? vroeg Brand.

— Die vraag is gemakkelijker te stellen dan te beantwoorden. En toch zal de reden wel heel eenvoudig zijn, een jongleur, hoe-bekwaam ook, is nu eenmaal geen acrobaat, en al is men nog zo handig in het werpen en vangen van ballen en andere voorwerpen, daarom behoeft men toch nog niet noodzakelijk van het ene rek naar het andere te kunnen vliegen.

— Wij kennen het wél, sprak Brand, even de schouders ophalend.

— Wij hebben dan ook zeer lang geoefend in vroegere tijden. En dat alleen maar omdat ik vermoedde, dat wij die kunst wel eens nodig zouden kunnen hebben.

De beide vrienden waren langzaam verder gelopen, en toen er een kwartier verstreken was, kwam ook Henderson aanstappen, rustig, massief als altijd. Zij gingen naar binnen, vonden Olga nog altijd in gezelschap van Chaudois, die haar slechts node scheen te verlaten, en aan wie zij blijkbaar zoëven het toneeltje met haar vroegere partner had medegedeeld. Toen nam de repetitie een aanvang, die tot tevredenheid van Raffles verliep, en het viertal ging daarop gezamenlijk dineren, in een restaurant waar meerdere artisten samenkwamen, die hun brood verdienden aan circus of specialiteitentheater.

Ook Maria Kirsch zat daar, die nu en dan blikken vol haat in de richting van het meisje wierp, maar tot een nieuwe uitbarsting kwam het niet. De avond verstreek, de drie vrienden begaven zich vrij vroeg ter ruste, en de dag van de eerste voorstelling brak aan.

Die ochtend repeteerde het viertal nogmaals, en het meisje voerde alle bewegingen zonder enige angst en onberispelijk uit. Er was weer kleur op haar gezicht gekomen, waarvan de verschrikte uitdrukking verdwenen was. Blijkbaar verwachtte het arme kind, dat zij wel

lang in gezelschap zou mogen blijven van deze drie voortreffelijke acrobaten, van wie haar ervaring haar zei, dat zij tot de allerbesten behoorden en een zeer grote gage zouden kunnen bedingen. Zij vormden een geheel, samengesteld uit ongelooflijke kracht, sierlijkheid en on-overtreffbare lenigheid.

De grote zaal straalde van licht, toen de voorstelling een aanvang nam. De Duivels der Lucht zouden optreden in het eerste nummer na de pauze. Alle plaatsen, tot de laatste, waren bezet. Beneden fonkelde het van diamanten en goud, boven zaten de arme drommels die met moeite de weinige stuivers hadden weten bijeen te krijgen, nodig om er hun plaats onder de hanebalken mede te betalen.

Reeds voor de pauze was het drietal parterreacrobaten opgetreden, waartoe Maria Kirsch behoorde, en tegen haar gewoonte in had de vrouw zich, na afloop van haar nummer, niet snel verkleed, om dadelijk te vertrekken, maar was zij achter de schermen blijven rondlopen, als iemand die ten prooi is aan een grote nervositeit. Zij die haar toen zagen, merkten op, dat haar gelaat bijzonder bleek was, en dat haar ogen een sombere, flakkerende glans hadden. De nummers volgden elkander regelmatig op, de pauze verstreek, het net was strak gespannen, de muziek zette een ouderwetse slepende wals in, en onder grote stilte en verwachting traden de Duivels der Lucht op.

Het viertal klom handig en snel langs ladders en touwen naar omhoog, gevolgd door al die ogen, en bereikte de trapezes en platforms. Fel bestraalde hen het schijnsel van de elektrische lampen.

Zij leken wel levende poppen van porselein te zijn, zo glansde de zijde van hun tricots in het melkwitte licht.

Henderson had zich reeds aan zijn hiel en opgehangen, door middel van de sterke stalen haken. Zacht speelde de muziek. Raffles, die het eerst moest springen, stond gereed op zijn platform, en had zijn trapeze reeds losgemaakt, klaar om zich in de ruimte te werpen.

Lager, meer naar rechts, slechts en-

kele meters van de rand van het net verwijderd, maar zeker wel vijftien meter daarboven, zat Olga op haar trapeze die was opgehangen aan dunne staalkabels van omstreeks drie meter lengte, en begon aan de trapeze een schommelende beweging te geven. Beide toeren zouden ongeveer tegelijkertijd worden uitgevoerd.

Reeds zwaaide Raffles, sierlijk en luchtig als een zwaluw, met holle lendenen en gestrekte benen door de ruimte, liet aan het einde van de boog de trapeze los, en wentelde zich in de lucht een gehele slag om. Henderson vatte zijn handen met vaste greep, en reeds zwaaiden beiden verder, toen een kreet uit duizend kelen hen een schok gaf. Raffles kon onmogelijk zien wat er gebeurde was, want het greep achter zijn rug plaats, maar Henderson zag het des te beter, zoëven was een der staaldraden gebroken van de trapeze, waarop Olga gezeten was, en het meisje had nog maar juist met één hand de andere draad kunnen grijpen, vlak boven de trapeze waarvan deze bevestigd was, maar bleek niet in staat te zijn, zich naar boven te werken, half verlamd van schrik als zij was.

De trapeze hing bijna stil, anders zou zij misschien de tegenwoordigheid van geest hebben gehad, zich los te laten, zodra de schommeling haar boven het net had gebracht. Deed zij het nu, dan was de kans groot, dat zij op de rand van het net viel, van staaldraad gemaakt, of zelfs er naast, op de harde vloer van de piste of bovenop de toeschouwers.

In een oogwenk hadden de drie mannen het gevaarlijke van haar toestand begrepen, want Henderson had Raffles reeds toegeroepen wat er gebeurde was, terwijl daar beneden in de zaal, van het toneel allerlei raadgevingen werden geschreeuwd door stuurlieden die aan de wal stonden.

Raffles riep Brand toe, zodra de zwaai van de trapeze hem dicht bij diens platform bracht:

— Jij moet haar van de trapeze afhalen, let goed op mij, ik zal je bij je enkels vatten, zodat je je handen kunt

gebruiken. Wij moeten dan met de hoofdtoer beginnen, maar het is niet anders. Wanneer zij uit angst loslaat, is zij misschien verloren.

Hij gaf zijn lichaam een nog groter vaart, en Brand zweefde door de lucht, wachtend op het ogenblik dat hij, op zijn beurt, de trapeze moest verlaten. Raffles riep Henderson iets toe, maakte wat men vroeger noemde « het zwaantje » terwijl Henderson beurt om beurt een van Raffles' handen verwisselde met zijn enkels. Raffles hing nu met het hoofd omlaag, zijn lichaam sterk zwaaiend, en op het uiten van zijn waarschuwend kreet, door Brand beantwoord, liet de jongeman de trapeze los, en maakte in de lucht een salto mortale. Raffles greep hem op het juiste ogenblik bij de enkels, en daar slingerden de drie lichamen reeds, het een door het ander vastgehouden, en hangend aan de hakken van een enkele man, in een geweldige boog door de ruimte.

Er waren drie zwaaien nodig, om de boog zo groot mogelijk te maken, dat Brand het meisje kon bereiken, dat steeds wat lager afzakte, terwijl het scherpe staaldraad haar door de handpalm kerfde, en zij op het punt scheen te staan, te bezwijmen en los te laten.

Nog één zwaai, toen wist Brand haar om het middel te grijpen, haar toeroepend:

— Laat los. Laat die draad toch los.

Maar zij had dat dunne snoer zo krampachtig vastgehouden, dat haar trapeze bij het terugzwaaien meeding, en Brand bemerkte aan haar zwaarte, dat het meisje bewusteloos was geworden.

Met inspanning van al zijn krachten tilde hij haar zo op, dat zij als het ware in zittende houding in zijn armen hing, waarna hij haar boven het midden van het net liet vallen. Zij veerde terug en werd opgeworpen als een levenloos ding zonder spankracht. Onmiddellijk schoten er stalknechts en clowns toe, die tegen de ladders opklauterden, en haar niet zonder moeite, want het lopen op een valnet is uiterst lastig, weghaalden en tussen de coulissen droegen, terwijl het publiek, bevrijd van een enorme spanning, als razend begon te applaudiseren en de muziek een daverende mars inzette.

Daar de trapezes reeds lang geen vaart meer hadden, waren Brand en Raffles wel verplicht, zich na elkaar in het net te laten vallen, terwijl Henderson, die deze drie mensen had moeten dragen, zijn trapeze greep, en zich ophees.

Raffles ging zich snel overtuigen, dat Olga alleen maar van schrik was flauwgevallen, keerde terug, en riep met heldere stem, zich tot het publiek wendend:

— Onze kleine vriendin mankeert niets, het nummer wordt voortgezet.

En terwijl het publiek als dol in de handen klapte, klommen de twee mannen weer naar omhoog, en begonnen hun toeren opnieuw.

Raffles echter had een paar woorden op fluisterende toon tegen de regisseur gezegd, en een paar minuten later was de politie reeds achter de coulissen. Maar toen deze ijverig naar Maria Kirsch begon te zoeken, bleek de vrouw spoorloos verdwenen te zijn.

HOOFDSTUK V

EEN ONTDEKKING

Niet zodra waren Henderson, Raffles en Brand, die een applaus in ontvangst hadden moeten nemen, dat de omvang van een ovatie had aangenomen, op

het toneel teruggekeerd, of zij haastten zich naar de kleedkamer van het jonge meisje, dat zij zelf aardig had versierd met bloemen en foto's, en vonden haar

daar liggen op een met leder overtrokken rustbank, terwijl Philippe Chauvois voor haar geknield lag, haar tedere woordjes toefluisterde, en juist een kreet van blijdschap slaakte, toen hij haar de ogen zag opslaan.

— Ik zie dat wij hier al overcompleet zijn, zei Raffles glimlachend. Gij zult haar wel beter kunnen genezen, dan de beste dokter het zou kunnen. Het verwondert mij eigenlijk, dat ik er hier geen aanwezig zie.

— Hij is er al geweest, en weer heen-gegaan, antwoordde Philippe, zonder zich om te draaien en met zijn ogen steeds gevestigd op het hem zo dierbare gelaat van het meisje. Hij zei dat het volstrekt niets te betekenen had, dat zij vanzelf uit haar bezwijming zou ontwaken, en dat wij maar wat verzachtende zalf moesten doen op de bloedige striem in haar rechterhand, alsof wij niet gewend waren aan verwondingen en zelf niet zouden weten wat wij moeten doen.

— Hebt gij gezien wat er gebeurd is? vroeg Raffles op ernstige toon.

— Gelooft gij, dat ik ook maar één seconde mijn oog van haar heb afgewend? Ik heb door een gaatje van het achterdoek gekeken. Het was alsof ik een voorgevoel had, dat er iets zou gebeuren. Toen ik het afknappen van het staaldraad hoorde was het alsof er iets scheurde in mijn eigen hart. En als gij er niet geweest waart...

In zijn ontzetting en opwinding scheen de jonge jongleur nu pas te beseffen, wat hij aan Raffles en diens beide metgezellen verplicht was, en hij drukte hun alle drie met een nerveuse kracht de hand, terwijl hij stamelde:

— Ik durf er niet aan denken, wat er had kunnen gebeuren, als gij haar niet had gegrepen. Ik meende al dadelijk, dat het net niet lang genoeg was, en van zijstukken schijnt men hier niets af te weten. Alsof niet ieder ogenblik een touw kan breken, of een rekstok kan knappen.

— Wij deden alleen maar, wat ieder ander in onze plaats ook gedaan zou hebben, zei Raffles eenvoudig. Zeg ons liever of de politie het vervloekte wijf heeft kunnen arresteren, dat zo zeker

als iets de staalkabel, waaraan de trapeze was opgehangen, voor meer dan de helft heeft doorgevijsd, of het heeft laten doen?

— Zij was nergens te vinden, Castagni, zei Philippe op woeste toon, maar als zij het werkelijk gedaan heeft, laat zij zich dan in acht nemen. Olga weet het een en ander van haar, dat zij tot dusverre verzwegen heeft, maar dat haar in Sing Sing zou kunnen brengen, als het aan de politie bekend werd.

Raffles spitste aanstonds de oren, maar een waarschuwende roep van de divan deed Philippe zich omwenden.

— Je had mij beloofd, dat niemand het zou weten, zei het meisje verwijtend. Ook aan mijn vriend Castagni, die mij gered heeft, had je niets mogen zeggen. Ik heb bij toeval die dingen vernomen en ik vind het bijna op verraad lijken, als ik de vrouw, met wie ik vroeger heb samengewerkt...

— En daardoor zoudt gij u laten terughouden? zei Raffles op een toon van ongeloof. Hoezeer ik die zachtheid van gemoed ook in u prijs, in sommige omstandigheden kan zij gelijk staan met afkeurenswaardige zwakheid. Weet gij dat die vrouw u naar het leven heeft gestaan?

Het jonge meisje verbleekte, en zei met afgewende blik:

— Ik kan het niet geloven. Zou zij mij werkelijk zo haten?

— Dat moet wel. Die staaldraad is natuurlijk niet vanzelf gebroken, en van slijtage was geen sprake, want ikzelf en mijn beide vrienden hebben alles nog vanmiddag, voor de repetitie, terdege nagezien, geen enkel staaldraadje had zich begeven, de kabel was volkomen betrouwbaar. Olga, je bent nu nog wat slap door de schrik, maar ik zal je gauw heel dringend de vraag stellen, mij alles te vertellen, wat je van die vrouw weet. En ik ben er van overtuigd, dat je niets voor mij zult achterhouden, als ik je zeg, dat er zware vermoedens tegen haar bestaan, dat zij behoort tot de Bende van het Kwade Oog, en dat riet alleen, maar dat zij geholpen heeft, en nog helpen zal, om rijke lieden van kant te maken en te bestelen.

Olga kwam overeind zitten, streek zich de haren van het klamme voorhoofd en keek Raffles ontzet aan.

— Is dat zo? vroeg zij toonloos. Is zij werkelijk zo vreselijk slecht?

— Zij is een ware duivelin, antwoordde Raffles.

Philippe Chaudois zowel als Olga keken Raffles een ogenblik verwonderd aan en toen begon het jonge meisje weer:

— Maar, wat raakt u die vrouw? Waarom wilt gij dat van haar weten wat ik weet? Ik geloof, dat wat ik u vertellen kan, per slot van rekening niets te betekenen zal hebben, vergeleken bij wat gij zelf al hebt ervaren.

— Dat kunnen wij afwachten, hernam Raffles kortaf. En waarom ik haar vervolg, dat kan ik je, helaas, nu niet zeggen, maar dat zul je binnen enkele dagen weten. En nu zullen wij hier niet meer over praten, maar eens zien wat er aan dat handje gedaan moet worden, want ik vrees, dat er van optreden voorlopig niets zal komen.

— Zij mag geen luchtwerk meer doen, Castagni, zei Philippe op vaste toon. Dit is de eerste keer, en ook de laatste geweest.

— Maar het contract, Philippe, zei het jonge meisje op angstige toon, en vergeet je, dat ik dan niets te doen zal hebben?

— Ik zal voor ons beiden verdienen, zolang het moet, zei Philippe vast. Ik ben overtuigd dat Castagni mij gelijk zal geven. Je zenuwen zijn in de war, je hand is pijnlijk gewond, en opnieuw zou er een ongeluk kunnen gebeuren, thans door onze eigen schuld.

— Ik geloof dat Philippe gelijk heeft, Olga, zei Raffles op vriendelijke toon, wat het contract betreft, dat zal ik wel in orde maken, laat dat maar aan mij over. Ik geloof niet, dat mijnheer Beetle lang zal tegenspartelen; hij weet wel wat wij waard zijn. Het spijt ons, dat we je zullen moeten missen, maar Philippe heeft het bij het rechte eind, en als je hem zelf het recht geeft, voor je te zorgen...

Een vurige blos overdekte eensklaps het gezicht van het meisje, en zij ont-

week de blik van Raffles, die glimlachend voortging:

— Ik schijn het bij het rechte eind te hebben. Komaan vrienden, wij zullen het veld maar ruimen voor onze kameraad Philippe, en alleen nog maar toestemming vragen, onze kleine vriendin morgenochtend te bezoeken, en naar haar omstandigheden te vragen.

Olga stak Raffles haar ongedeerde hand toe, keek hem schuchter aan, met iets als vrees en verbazing in haar mooie ogen, en zei toen verlegen:

— Ik kan niet heel goed redeneren, ik bedoel, ik wilde dat ik kon zeggen wat er bij mij omgaat. Ik dank je, Castagni, en mijn twee goede vrienden ook, want zonder jullie zou ik misschien gevallen zijn en...

Zij voltooide de zin niet, maar een huivering liep haar door de leden, en zij sloeg beide handen voor het gelaat, alsof zij reeds het schouwspel zag, van haar eigen gebroken lichaam in een plas bloed.

Raffles klopte haar even bemoedigend op de schouder, en zei opgewekt:

— Het had niets te beduiden. En alles komt in orde. Gij zijt beiden waard, met elkaar verenigd te worden, en wat wij drieën daaraan kunnen doen, dat zullen wij niet nalaten. Morgenochtend om tien uur komen wij horen hoe het met je staat, en dan vertel je ons meteen eens wat je weet van dat canailje, dat zich, jammer genoeg, uit de voeten schijnt te hebben gemaakt. Tot ziens, Philippe.

Een ogenblik later stond het drietal weer in de gang, en haastte zich naar de gemeenschappelijke kleedkamer.

Raffles bleef een ogenblik in gedachten voor zich uitstaren, en mompelde toen zacht:

— Hoe gelukkig zijn zij. Zij zijn arm, hun leven brengt hen telkens in gevaar, hun beroep is moeilijk, na haar vijf en dertigste jaar heeft elke vrouw als acrobate afgedaan, en wil zij moeder worden, dan zal zij het gehele beroep er wel moeten aan geven, zodat hun oude dag die mensen steeds met schrik voor de toekomst moet vervullen. Maar zij hebben elkander lief, en die liefde ver-

goedt alles voor hen, zij zijn wel zeer gelukkig.

Hij zuchtte even, en toen ontdeed hij zich snel van het dunne tricot, en begon zich aan te kleden, blijkbaar diep nadenkend over iets, dat zijn gehele aandacht gevangen hield.

Brand begreep wel, dat Raffles op dat ogenblik alleen maar dacht aan Thomas Harris, diens verblijfplaats, en het snelste en beste middel om die te ontdekken.

En toch leek die taak de jongeman bijna onuitvoerbaar. Dat de Bende Harris gebracht zou hebben naar een van die plekken, waar zij plachten bijeen te komen, en die thans bijna allen aan de politie bekend waren, was niet aan te nemen. Er stond voor hen een kwart millioen op het spel, en zij zouden dus wel de grootste voorzichtigheid betrachten, opdat de verblijfplaats van de speculant niet bekend zou worden.

Er werd niet veel gesproken in de kleedkamer, terwijl de drie mannen vlug van toilet verwisselden. Zij gingen te voet naar het hotel, omdat zij geen koude wilden vatten, na de inspanning hunner toeren, en begaven zich vrij spoedig ter ruste.

De volgende ochtend begaf het drietal zich, na te hebben ontbeten, naar het hotel, waar Olga met nog enige andere collega's logeerde, en zij vonden het jonge meisje, gezond en wel, maar met de rechterhand in een verband, en vrolijk babbelend met Philippe, de jongleur.

Binnen vijf minuten had Raffles het gesprek op Maria Kirsch weten te brengen, ofschoon Olga dat onderwerp het allerliefst scheen te hebben willen ontwijken.

En wat Brand en hij dadelijk wel vermoed hadden, wat de acrobate wist mede te delen, had niet veel om het lijf, vergeleken bij wat zij zelve reeds wisten. Door een toeval had het jonge meisje iets vernomen van een grote zwenkelgeschiedenis, gevolgd door een diefstal, waarbij de vrouw betrokken was, en waarvan het fijne nooit ter ore van de politie was gekomen. Indien zij destijds had willen en ook durven getuigen, dan zou zij de vrouw, die haar naderhand zulk een bitter leed zou aandoen,

zonder enige twijfel in de gevangenis hebben geholpen.

En toch was er iets, wat voor Raffles van belang scheen, en dat hij zich goed in het oor knoopte, en dat was de omstandigheid, dat Maria Kirsch, haar sukkel van een echtgenoot, en nog enige andere lieden, wel eens met elkaar bijeenkwamen in de woning van een zekere Lev Pykof, een Poolse jood, telkens wanneer zij meende gevaar te lopen, door de politie te worden gearresteerd. Pykof had een huis, dat niet zo gemakkelijk te overvallen was, want het had verscheidene geheime uitgangen, het lag ten oosten van China Town, dicht bij de East River, men kon het met een motorboot bereiken, evengoed als met een auto, en één geheime gang kwam vlak bij het water uit.

Ook dit had het meisje omstreeks een jaar geleden bij toeval vernomen.

Raffles liet zich de plek nauwkeurig beschrijven, en toen hij afscheid nam van zijn kleine vriendin, was het met de zekerheid, dat hij haar wel niet meer zou terugzien, althans niet meer in zijn huidige gedaante als acrobaat.

Want hij was voornemens, die dag niet te repeteren en de namiddag veeleer te besteden aan een grondig onderzoek op de plek, die het meisje hem had beschreven, zonder in het minst te beseffen, welk belang Castagni er toch wel bij kon hebben, die vrouw te achtervolgen.

Want ook ditmaal werd zij weer door de politie gezocht, het was niet onmogelijk, dat zij opnieuw een toevlucht had gezocht bij die Lev Pykof, en een voor gevoel zei Raffles, dat die vrouw iets moest weten van Thomas Harris.

De drie mannen stapten in een bus, die hen naar het hartje down town bracht, en gingen lunchen in een klein Italiaans restaurant, waar het eten goed en goedkoop was.

Zij zaten bijna geheel alleen, en toen het morsige heerschap, dat ten onrechte de naam van kellner voor zich opeiste, wat brood en kaas en enige verdachte saucijsjes voor hen had neergezet, en zich weer had teruggetrokken naar de duisternis van het grote buffet, konden

zij ongestoord praten over hetgeen thans hun gedachten bezighield.

— Het spreekt vanzelf, dat ik daar in dit uiterlijk niet heen kan gaan, begon Raffles op zachte toon. De vrouw zou mij aanstonds herkennen. Ik zal mij moeten vermommen. Ons huisje in New Rochelle is, gelukkig, nog niet bekend bij de Bende, en daar zal ik mij wel zodanig vermommen, dat ik in het minst niet opval in de volksbuurt, waarheen ik mij ga begeven. Het is het beste, dat jij daar ook heen gaat, Charles, met Henderson, en daar kalm afwacht tot ik jullie opbel. Het is geen uur rijdens met onze snelste auto als jullie de route langs Bruckner Boulevard en de River Parkway nemen, en jullie zullen dus spoedig bij mij kunnen zijn, zodra ik je nodig heb.

— Ge loaf je dat er gevaar kan bestaan?

— Niet in het minst. Voorlopig zal het een zoekpartij worden, en, zodra ik gevonden heb wat ik zoek, een luisterpartij. Ik hoop, dat het toeval mij zal dienen, want de Bende zal ongeduldig worden, en over een paar dagen eindigt de termijn, en moeten zij het geld in handen hebben. Gebeurt dit niet, reken er dan maar stellig op, dat Harris de langste tijd geleefd heeft. En al beschouw ik hem als een schavuit, hij blijft een mens, en dat vreselijke uiteinde moeten wij tot iedere prijs voorkomen.

— Wat is mevrouw Harris eigenlijk van plan? vroeg Brand, die aandachtig had toegeluisterd.

— Volgens de jongste berichten zou zij bereid zijn om toe te geven, maar op het ogenblik aarzelt zij nog, en wij moeten dus gauw wat doen, want zodra het aan de Bende bekend zou zijn, dat zij wil toegeven, en een kwart millioen betalen voor het leven van haar man, ik erken, dat het een paar duizend maal te veel is, wordt hij natuurlijk in vrijheid gesteld, en vis ik achter het net... Een bezigheid, waaraan ik altijd een hekel heb gehad. Laten wij wat voortmaken, de tijd dringt, en ik ben verlangend om mijn handen uit de mouwen te steken.

De drie mannen aten haastig, met een vlugheid van lieden, die het menigmaal doen, omdat zij er toe verplicht zijn, en toen stond Raffles op, nam met een handdruk afscheid, en begaf zich als eerste, om zo weinig mogelijk aandacht te trekken, naar buiten, en liet zich met een taxi brengen naar het kleine huisje dicht bij de Long Island Sound waarin de East River uitmondt, dat hij enige weken tevoren gehoord had, en dat nog niet bekend was bij de politie, evenmin als bij de leden van de Bende. Dit was het vierde huis, dat Raffles in weinige maanden tijds moest betrekken, en de eerste de beste straatjongen in de buurt kan het u aanwijzen, en u vol trots vertellen, dat daar de Londonse Gentleman Inbreker gedurende vele weken zijn plannen heeft gesmeed.

In een goed verborgen bergplaats vond Raffles alles wat hij nodig had om zich te verkleden, en hij was daar bijna mee gereed, toen een voor een zijn beide metgezellen binnentraden, en de handen in elkander sloegen over die bijna ongelooflijke gedaanteverwisseling. Raffles was niet meer de krachtig gebouwde atleet van een uur geleden, maar een oud, versleten, kuchend, strompelend mannetje, met enkele armzalige resten grijs haar, dat in pieken om zijn hoofd fladderde van onder de gerafelde hoed, die hem achter op het hoofd stond.

Hij droeg oude kleren, die bijna stijf stonden van het smeer en het vuil, zodat men aanvechting kreeg, een grote omweg te maken, als men hem in de verte zag aankomen, en zijn gelaat was dat van een drankzuchtige, oude zwerfver, die de helft van zijn leven in verbeterhuizen en politieburelen doorbrengt, en de andere helft langs de wegen zwerft, op zoek naar een boterham, bij de boeren eieren stelend, in hooibergen slapend, en, als hij niet lopen kan, de reis makend onder aan een of andere bagagewagen, die hem somtijds honderden mijlen verder brengt.

— Gaat het zo? vroeg Raffles glimlachend, toch een weinig geveild, door de bewondering die hij in de ogen van Brand las.

— Als ik je niet herkend had aan

je stem, zou ik je allang als een indringer uit je eigen huis hebben gegooid.

— Zoveel te beter. En nu ga ik heen. Let goed op, en kom direct wanneer ik je nodig heb. Laat Henderson wat eten halen, het kan laat worden.

Nog een hoofdknik, en Raffles vertrok, maar thans door een kleine deur aan de achterzijde, die uitkwam op een soort van verwaarloosd erf, waar allerlei rommel lag, vergane pakkisten, prop-papier en oud roest.

Hij nam een bus, waarvan de conducteur hem argwanend aankeek en hem onmiddellijk om zijn geld vroeg, ging er aan het eindpunt weer af, en stond toen dicht bij de buurt, die Olga hem had aangewezen. Het duurde niet lang of hij had ook het huis gevonden, waarvan zij had gesproken. Zij had hem een zeer duidelijke persoonsbeschrijving gegeven van Lev Pykof, en hij zag het oude mannetje, met zijn vreemdsoortig kopje als van een knaagdier, zijn doorborende oogjes, en zijn geitensikje achter de toonbank staan van zijn winkel, die een uitdragerij heette, maar die in werkelijkheid een opslagplaats was, waar vaak «goederen van diefstal afkomstig» zoals het in de politierapporten heet, werden bewaard.

Raffles begreep natuurlijk aanstonds dat hij niet eens zou behoeven te proberen, de winkel binnen te treden en ongezien naar boven te sluipen, zolang die Pool met zijn schijnbaar alles ziende ogen daar achter zijn toonbank stond, een grote bril op de neus, en bezig met het uitzoeken van allerlei bonte lappen.

Maar het lot was hem gunstig gezind, want terwijl hij nog bedacht of hij zou trachten over de daken der aangrenzende huizen naar binnen te komen, ging er een jonge vrouw de winkel binnen, bleek en verslagen, die even met Pykof scheen te spreken, en hem iets vroeg, waarop de Pool tamelijk knorrig zijn lappenrommel wegschoof, de toonbanklade goed afsloot, een bouffante om zijn hals knoopte, en de vrouw op straat

volgde, zonder zich zelfs de moeite te geven, zijn winkel deur te sluiten. Een tiental huizen verder ging hij met de vrouw ergens binnen, waarschijnlijk om een zwaar meubelstuk te taxeren, of iets anders, wat niet onder de arm kon worden meegenomen.

Zodra zij uit het gezicht waren, strompelde Raffles de winkel binnen, waar het tamelijk donker was, en hij hield zich niet op, maar opende onmiddellijk een glazen deur, voor de ruiten waarvan, aan de andere kant een gordijntje hing, bereikte een soort huiskamer, verliet die door een tweede deur, en stond nu in een duistere gang, aan het einde waarvan een oude wenteltrap naar boven voerde. Het huis was blijkbaar zeer oud, te oordelen naar de bouwwoorde; overal viel het pleister van de muren, en de treden van de trap waren komvormig uitgesleten.

Zacht als een kat sloop Raffles naar boven, op het eerste portaal luisterend, en toen hij niets vernam, nog een trap hoger gaande.

Hier stond hij opnieuw stil, want zijn scherp gehoor had ergens een lachje horen klinken, dat hij meende te kennen.

Hij sloop een gang in, waar het bijna zo donker was als de nacht, telkens werd het geluid duidelijker, en toen hoorde hij de woorden:

— Als de meid haar nek had gebroken, ik ken iemand, die er om gelachen zou hebben. En wie kan mij soms wat doen? Laat zij maar bij haar mooie Castagni blijven, daar kan ze nog plezier van beleven. En dan mag haar lieve Philippe wel oppassen, dat kun je van mij op een briefje krijgen.

Duidelijk was alles te horen door de dunne deur, en Raffles luisterde ingespannen, de hand in zijn zak om de kolf van zijn revolver. Zo stond hij wel tien minuten, roerloos, en in die tien minuten vernam hij zoveel, dat hij zijn geringe moeite er ruimschoots mee beboond achtte.

HOOFDSTUK VI

WIE HET KWART MILLIOEN KREEG

Het was ongeveer elf uur in de avond, toen Raffles, Brand en Henderson bijeen zaten in de eenvoudige kamer van het reeds beschreven huisje bij de Long Island Sound in New Rochelle.

Zij zagen er weinig vertrouwenwekkend uit, in hun afgedragen kleren, met hun grote petten, waarvan de kleppen diep in de ogen waren getrokken, en hun duistere gezichten.

Brand, die juist zijn revolver nog eens had nagezien, wendde zich naar Raffles om en zei:

— Ben je er nu wel volkomen zeker van, dat hij daar in dat huis is?

— Zo zeker als ik hier voor je sta, luidde het antwoord. Hij zit in de kelder van Lev Pykof, en als je mij de waarheid vraagt, heb ik dat vermoed, van het ogenblik af, dat Olga ons het verhaal deed van hetgeen haar voormalige partner op haar kerfstok had, en met wie zij in het geheim placht om te gaan. Dat gedeelte van Manhattan is volstrekt geen misdadigersbuurt meer, hoewel nog heel armoedig, en het is geen wonder, dat de politie ze daar ook niet heeft gezocht. Hoe zou zij ook kunnen denken, dat de schurken zo onbeschaamd zouden zijn, de ontvoerde speculant naar een huis in zulk een dichtbevolkte buurt te brengen? Het moet zeker 's nachts zijn gebeurd, en zij hebben hem denkkelijk van te voren bewusteloos gemaakt, zodat hij niet kon schreeuwen.

— Dus die Pykof is in het complot?

— Natuurlijk. Hij is een lid van de Bende. Een schurkachtige woekeraar, die de hele buurt uitzuigt. Maar hij zal zijn verdiende straf ondergaan, dat verzeker ik je.

— Hoeveel mensen denk je daar aan te treffen, Edward?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van. Misschien wel niemand, als Harris goed, stevig zit opgesloten. Maar

misschien wel zes, of acht, of tien, als er toevallig een bijeenkomst is.

— Dan zullen wij ons ook maar op een prettig kloppartijtje voorbereiden, mylord, zei Henderson grinnikend, terwijl hij een paar malen achtereen zijn ontzaglijke handen tot vuisten balde.

— Misschien, daar valt nog niets van te zeggen, James, zei Raffles glimlachend. Bedenk echter, dat het ons in de eerste plaats om Harris te doen is. Heb je gezorgd voor de motorboot, Charles?

— Die ligt sedert een uur op de plek, die je me hebt aangewezen.

— Uitstekend.

— Weet je wat ik daar bedenken, heren Brand? Ik zou het gezicht wel eens willen zien van onze waarde directeur, als de pauze al begonnen is, en de Gebroeders Castagni, nog niet aanwezig zijn.

— Hij zal niet erg vriendelijk kijken, zou ik denken, meende Raffles schouderophalend. Maar de drie Italianen hebben hun plicht voorlopig gedaan, daarom verdwijnen zij van het toneel, tot tijd en wijle zij weer een rol moeten spelen. Zijn wij klaar?

Enkele ogenblikken later verliet het drietal, na overal het licht te hebben gedoofd, door het achterdeurtje het huis dat slechts een enkele verdieping had, en misschien nog wel dateerde uit de tijd der Pilgrim Fathers, of althans van Thomas Paine, met zijn grappig topgeveltje en zijn half in puin gevallen porch, staken het achtererf over, kwamen langs een omweg weer op straat, na een nauwe steeg te zijn doorgedaan, waarvan men zich afvroeg, hoe zij kon bestaan in dezelfde buurt, die zulke prachtige wandelwegen en zulke reusachtige gebouwen bezit, en sloegen haastig de weg in naar de bushalte, die hen moest brengen naar de armzalige buurt, waar Lev

Pykof zijn verblijf hield.

Zoals zij wel verwacht hadden, was hier reeds bijna iedereen naar bed. Slechts hier en daar scheen nog een licht achter rafelige gordijnen, soms alleen maar achter een oude lap, en dat was het enige teken van leven.

— Heb je de sleutel? vroeg Raffles zacht.

— Hier is hij. Ik denk wel dat hij goed zal zijn uitgevallen, want je wasafdruk was heel scherp. Wij moeten immers de achterdeur hebben?

— Ja. Door die deur ben ik vanmiddag ook weer vertrokken, zonder dat iemand bijzonder op mij lette. Zwervers als ik kunnen overal komen zonder opzien te baren. Hier, dit slop moeten wij in. En nu verder niet gesproken, want het is hier stil, volg mij, en denk om de puntige keien.

Als eerste ging Raffles een duister slop in, weinig meer dan een gang tussen twee huizen, nauwelijks een meter breed, en naarmate zij voortgingen, hoorden de drie mannen duidelijker het klotsen van de rivier, de East River, die dicht langs de achterkant der armoedige huizen voorbijstroomde, het knarsen van ankerkettingen, en het klotsen van water tegen de flanken der vele in de buurt gemeerde lichters.

Aan het einde van het slop, daar waar de stenen muren ophielden, begonnen aan weerszijden lage, vervelozе, zwakke schuttingen, daar geplaatst om de hemel mag weten welke eigendommen te beschermen. Want achter die schuttingen waren binnenplaatsen of erfjes, waar niets anders te vinden was dan keukenafval, ledige groentenblikken, onkruid dat tussen de stenen opwies, wastobben, en roestig keukengerei.

Raffles fluisterde een paar woorden, en in een ommezien waren de drie mannen, zonder enig geluid te maken over de rechtse schutting geklauterd, en liepen snel toe op de achterkant van het huis van de Poolse uitdrager.

— De sleutel, fluisterde Raffles zacht.

Brand gaf hem de sleutel, die hij diezelfde dag naar de wasafdruk van Raffles had gemaakt, en deze stak het voorwerp, dat dik met vaseline was inge-

smeerd, in het slot van de achterdeur.

De sleutel draaide gemakkelijk genoeg om, maar de deur ging niet open.

— Grendels, fluisterde Raffles lachend. Ik heb ze vanmiddag wel gezien, maar ik wist niet dat ze gebruikt werden. Nu, het zal alleen wat langer duren. Je tas, Charles.

Brand stak hem een kleine tas met allerlei gereedschappen toe, Raffles nam er een kleine boor uit, en draaide een gat in het deurpaneel, na met wijd uitgespreide vingers van de rechterhand de maat te hebben genomen.

— De grendels zijn juist een spanwijdte van de boven- en de onderkant van de deur verwijderd, legde hij zachtjes uit, terwijl hij een dun staaldraad aan het einde voorzien van een haakje, door het boorgat stak.

Zoveel vaardigheid had hij in dit soort werk verkregen, dat het geen drie minuten duurde of de haak had zich om de knop van de grendel gelegd, en Raffles kon deze behoedzaam terugtrekken.

Hij herhaalde dezelfde bewerking aan de onderkant van de deur, de toegang was vrij.

Op alles voorbereid traden de drie mannen de stikdonkere gang binnen, en bleven, volgens hun gewoonte, een paar minuten lang aandachtig luisteren.

Maar zij hoorden niets.

— Het zal van een leien dakje gaan, ik geloof niet dat de bandieten in huis zijn, fluisterde Raffles.

— Jammer, zei Henderson, en de klacht kwam uit de grond van zijn hart.

Na de deur gesloten te hebben, liet Raffles zijn zaklantaarn ontgloeien en bij het licht daarvan vonden zij een gegrendelde kelderdeur, die, geopend zijnde, toegang bleek te geven tot een betonnen trap, die omlaag voerde, en eindigde bij het begin van een korte, vochtige gang, die aan het einde een tweede deur had, al even stevig gegrendeld als de eerste.

Raffles schoof behoedzaam de zware stukken ijzer terug, en toen hield hij plotseling op, bij het zien van een spits voorwerp, dat door het paneel van de deur kwam gluren en zich langzaam op en neer bewoog. Het zag er uit als de

punt van een mes.

— Kijk eens aan, mijnheer Harris zit niet stil, en ze schijnen hem zijn zakmes te hebben gelaten. Nu, ik ben toch bang dat het heel lang zou hebben geduurd, want dat paneel is dik en heel hard.

Hoe zacht hij ook gesproken had, de gevangene achter de deur scheen te hebben horen fluisteren, want snel verdween het glinsterende, metalen puntje.

Raffles opende de deur, en bijna op hetzelfde ogenblik wilde zich een man op hem werpen, met hoog opgeheven mes, maar de aanvaller stootte mis, verblind door het schijnsel van de zaklantaarn. Reeds had Raffles zijn pols gegrepen, en zei zacht:

— Is dat de manier, waarop men zijn bevrijders ontvangt? Foel, mijnheer Harris. Laat dat mes maar los. Zelf gemaakt naar ik zie. Van een stuk ijzer van een ledikant, scherpgeslepen op die steen uit de vloer, die ik daar zie liggen. Mijn compliment, dat had ik eigenlijk niet van u verwacht.

Ten uiterste verwonderd was Harris achteruit gewankeld, met knipperende ogen, en had het zelf gefabriceerde mes op de tafel gegooid. Hij zag er vrij onsmakelijk uit met zijn in zes dagen niet geschoren gelaat, zijn verwarde haren en zijn vuile, gescheurde kleren, zijn ingevallen wangen, en de verwilderde blik in zijn ogen.

Raffles nam hem een ogenblik aandachtig op, en zei fluisterend:

— Ga nu maar gauw met ons mee, voor de bewoners van het huis wakker worden, en het beletten. Maar eerst heb ik hier nog een kleinigheid te verrichten, waar gij niet bij nodig zijt.

— Laat mij eruit. Ik wil weg, bracht de gevangene er op schorre toon uit. Wie gij ook zijn moogt, ik wil mijn vrijheid terug hebben.

— Die zult gij ook hebben, binnen een half uur, of iets langer, maar gij moet nog een paar minuten geduld hebben. Vrienden, past goed op, en laat hem niet ontkomen. Het hele plannetje zou mislukken. Ik kom direct terug.

Henderson en Brand ontstaken nu zelf hun lantarens, en vatten post voor

de deur, terwijl Raffles in de duisternis verdween. Een kwartier later keerde hij terug, en zei laconiek:

— Er zat twaalf duizend dollar in zijn brandkast. Wat moet die oude schurk de arme stumpers, die ik spoedig zal schadeloos stellen, uitgezogen hebben. Maar dat is iets van later zorg. Mijnheer Harris... wat is dat nu? Slaapt hij?

— Het spijt mij, mylord, ik heb hem, geloof ik, wel wat pijn gedaan, zei Henderson met een schuld bewust gezicht. Hij wilde gaan schreeuwen en met ons worstelen, en dat moesten wij tot iedere prijs vermijden.

— Nu, het doet er ook niet toe, zei Raffles schouderophalend. Wij hadden hem toch moeten knevelen en binden. Nu naar de boot met hem, en vlug.

Snel werd de bewusteloze speculant opgenomen door de reus, die hem als een ziek kind droeg, zij gingen de trap op, verlieten het huis, klommen weer over de schutting, en snelden toen met hun last naar een steigertje, waaraan een oude, aftandse motorboot lag te schommelen, die echter nog vrij bruikbaar bleek te zijn, want zodra Raffles de motor op gang gebracht had, nadat de touwen waren losgemaakt en de voorgeschreven lichten waren ontstoken, stootte het bootje over het donkere water van de East River voort, in de richting van de binnenstad.

— Stop hem nu maar een prop in de mond, de uitwerking zelfs van een slag van Henderson duurt niet eeuwig, beval Raffles zacht. Goed zo, nu zijn handen op zijn rug, ik geloof, dat hij dadelijk zal bijkomen. Charles, houdt aan op die steiger daarginds, en dan vlug aan wal gegaan, en de hemel behoeft ons voor een ontmoeting met een politiepatrouille.

De boot minderde nog meer vaart, en behendig stuurde Brand haar met gestopte motor langs zij van een vrij grote steiger, waar nog slechts enkele andere schepen gemeerd lagen.

Henderson sprong het eerst aan wal, en Raffles en Brand staken hem de bevrijde gevangene toe, die nog suf was, maar toch langzamerhand scheen bij te komen.

De reus wierp hem als een zak over zijn schouder, toen werd hem een zeldoek toegestoken, en dat legde hij over zijn levende last heen, zodat het leek, alsof hij een of ander groot pak droeg.

De boot vastmakende, maar verder aan haar lot overlatende, sloegen de drie mannen snel de richting van het huis van Harris in. Het was niet zo heel erg ver, maar er waren enige oversteekplaatsen te passeren en zo kon die korte tocht toch niet geheel zonder een onaangename ontmoeting aflopen.

Zij deed zich, nauwelijks een paar blokken van de steiger verwijderd, voor, in de gedaante wel niet van een gehele patrouille, maar dan toch van een struise politie-agent, die juist de hoek van een straat omsloeg, en achterdochtig bleef staan op het zien van de drie mannen, die in het holst van de nacht van de kant van de rivier kwamen, en waarvan er één een verdacht groot en zwaar pak droeg.

Maar de agent was een weinig te langzaam, en dat werd zijn verderf.

Wanneer hij onmiddellijk zijn revolver ter hand had genomen, zouden de zaken voor hem misschien enigszins anders zijn gelopen.

Nu begon hij met de vraag:

— Halt. Wil je mij eens vertellen, wat je...?

Hij kreeg een antwoord dat hem onmogelijk geheel en al kon bevredigen, want Raffles trad op hem toe, en sloeg hem, zonder één woord te zeggen, neer met een vuistslag, die Sugar Ray Robinson geen oneer zou hebben aangedaan.

De agent zakte, zonder een kink te geven, in elkaar, bleef met de rug tegen een huismuur zitten, alsof hij rustig een slaapje deed.

— Het spijt mij werkelijk, dat ik die arme kerel zo moest tracteren, zei Raffles, maar hier breekt nood wet, en het doel heiligt de middelen. Laten wij ons uit de voeten maken, voor hij bijkomt.

De drie mannen snelden voort, en de beklagenswaardige Harris mocht van geluk spreken, dat hij zijn laatste maaltijd reeds vele uren tevoren had genuttigd, want hij werd op de brede schouder

van de reus heen en weer gesmeten als op de rug van een galopperende kameel.

Tien minuten later bereikten de drie mannen met hun levende vracht, zonder verdere ontmoeting, de muur, die, in een volkomen verlaten zijstraat, een deel van de tuin omgaf, die zich uitstrekke achter het huis van Harris. Raffles zuchtte tevreden en sprak fluisterend:

— Nu dring ik hier voor de tweede maal binnen, en nu hoop ik van harte, dat het niet vruchteloos zal zijn. James, leg je vrachtje zolang neer, klim op mijn schouders en ga op de muur zitten, dan zal mijnheer Brand je dit menselijk wrak toesteken. Vlug een beetje, over een uur zal de dag aanbreken.

Raffles zette zich schrap tegen de muur, de reus klauterde op zijn schouders, en vandaar op de muur, bukte zich, vatte de ongelukkige Harris in de kraag en trok hem op, zoals hij een kat uit het water zou hebben getrokken, om hem aan de andere kant van de muur te laten zakken, en dadelijk naast hem af te springen, alsof hij vreesde, dat de nog altijd wat wezenloze speculant in zijn eigen huis op de loop zou gaan.

Vlugger dan de gedachte waren Raffles en Brand eveneens over de muur geklauterd, en snel gingen zij met hun gevangene, die van de hele zaak geen sikkepit scheen te begrijpen, door de tuin, en op de achterzijde van het huis toe.

Voor Raffles, die hier reeds eenmaal was binnengedrongen, beduidde het volstrekt niets, om nogmaals het grote, slapende huis binnen te dringen.

Tien minuten later slopen de drie mannen de trap op, terwijl Raffles de weg wees, en Henderson Harris droeg, zoals hij reeds gedaan had.

Voor een witzgelakte deur hield Raffles de hand op, en fluisterde zacht:

— Breng hem hier binnen, zet hem op een stoel neer, sluit zorgvuldig de gordijnen en maak licht. Hiernaast is de slaapkamer van de vrouw des huizes en ik wil haar een alleraardigste verrassing bereiden. Overtuig je dat hij nog altijd goed gekneveld is, en belet hem om ook maar het geringste gerucht

te maken. Charles, snij de draad van de telefoon dadelijk door, men kan nooit weten.

— En wat ga jij doen? vroeg Brand een weinig ongerust.

— De losprijs innen, antwoordde Raffles kalm. Zie ik er schrikbaarjagend genoeg uit?

— Of je zo uit de gruwelkamer van een panopticum bent weggelopen, fluisterde Brand terug.

— Uitstekend. In de kamer met hem, en wacht rustig op mijn terugkomst.

Raffles wachtte tot hij het drietal in de kamer had zien gaan, zette toen zijn tocht voort, en opende enkele minuten later zonder enige moeite geruisloos de deur van het grote slaapvertrek, waar mevrouw Harris in alle eenzaamheid rustte, in het grote bed, dat ongeveer midden in de kamer stond.

De gordijnen waren dicht, er brandde licht, al was het zwak, maar Raffles draaide de schakelaar om, zodat de grote lichter ging branden, en trad op het grote bed toe, juist toen mevrouw Harris de ogen opsloeg, en met moeite een kreet van schrik smoorde, op het zien van de dreigende gedaante, met de revolver in de vuist, tegenover haar.

Misschien droeg de omstandigheid, dat zij er met hare papplijotten en haar rijkelijk met crème ingewreven gelaat, niet al te aantrekkelijk uitzag, tot die gemoedstoestand wel wat bij, maar in ieder geval trok zij de dekens tot de kin op, en stelde de vrij natuurlijke vraag:

— Wat wil je hier, man?

— Ik wil de losprijs, antwoordde Raffles kortaf. Vlug een beetje! Ik heb niet veel lust om te wachten. En in constanten, geen geknoei met papier, want daar houd ik niet van. Ik weet dat je de centen al hebt klaarliggen, want je wou ze morgenochtend gaan brengen. Is het niet zo?

De vrouw knikte zwijsend, doodsbleek nu en stotterde:

— Dat was ook mijn plan. Waarom komt u het geld hier halen?

— Ik ben zoveel als de penningmeester, antwoordde Raffles met een grijns. Ik zal je een behoorlijke kwitantie ge-

ven. Kom uit je bed en schuif af met het geld. Het is zeker in die secretaire daar? Ik zal me wel even omdraaien, ik weet hoe het hoort.

Hij wendde even het hoofd af, en hij hoorde het klappertanden van de beklagenswaardige mevrouw Harris, terwijl zij uit het bed stapte, snel een paar muilen aantrok, en een peignoir over haar pyama aanschoot. Onmiddellijk wendde hij zich weer om, de revolver opgeheven en begeleidde haar naar de secretaire, zag toe hoe zij het meubel opende, en er een dik pak bankbiljetten uitnam, dat zij hem met sidderende vingers toeschoof, met de woorden:

— Ziedaar. En ga nu dadelijk heen.

— Nu, ik moet zeggen dat bij u de echtelijke liefde niet diep geworteld is, spotte Raffles. Vraagt u niet eens naar mijnheer, uw man, die u met dit geld hebt vrijgekocht? Ik zal maar in aanmerking nemen, dat u wat overstuurt bent, en ik heb een alleraardigste verrassing voor u, waarvan ik mij veel genoeg voorstel.

Op hetzelfde ogenblik draaide hij de knop van de tussendeur om, en met ogen die uitpuilden van verbazing, schrik en misschien ook wel vreugde, zag mevrouw Harris in het midden van haar boudoir haar vermiste echtgenoot in een stoel zitten met een prop in de mond, en haar niet bepaald vriendelijk aankijkend, wat niet te verwonderen was, want hij had er op gerekend, dat zij reeds vijf dagen eerder de losprijs zou hebben betaald.

Raffles bestudeerde met een spottend grijnslachje een ogenblik de gelaatstreken der beide echtelieden, maakte voor beiden een hoffelijke buiging, en zei, met een wenk tot zijn beide metgezellen, die als onbeweglijke schildwachten naast de stoel stonden:

— En thans willen wij u overlaten aan de verrukkingen van het weerzien. Wij willen deze zuivere vreugde niet bederven, door er de ongewenste getuigen van te zijn. Vaarwel, mevrouw, adieu, mijnheer Harris. Ik geef u de raad, in de eerste tijd zeer voorzichtig te zijn, en op te passen, dat men u niet opnieuw ontvoert, want dan kon er wel

eens geen John Raffles in de buurt zijn, om u te redden.

En lang voordat het echtpaar van zijn stomme verwondering en woede bekomen was, en het grote huis met zijn

klachten en woedekreten vervulde, hadden Raffles en zijn beide vrienden de terugtocht aanvaard, en waren zij met hun buit in de duisternis verdwenen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT

Een gewaagde Weddenschap

10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS f 3.—** of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mystery — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detective — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS f. 29.50**, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldt : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266